

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

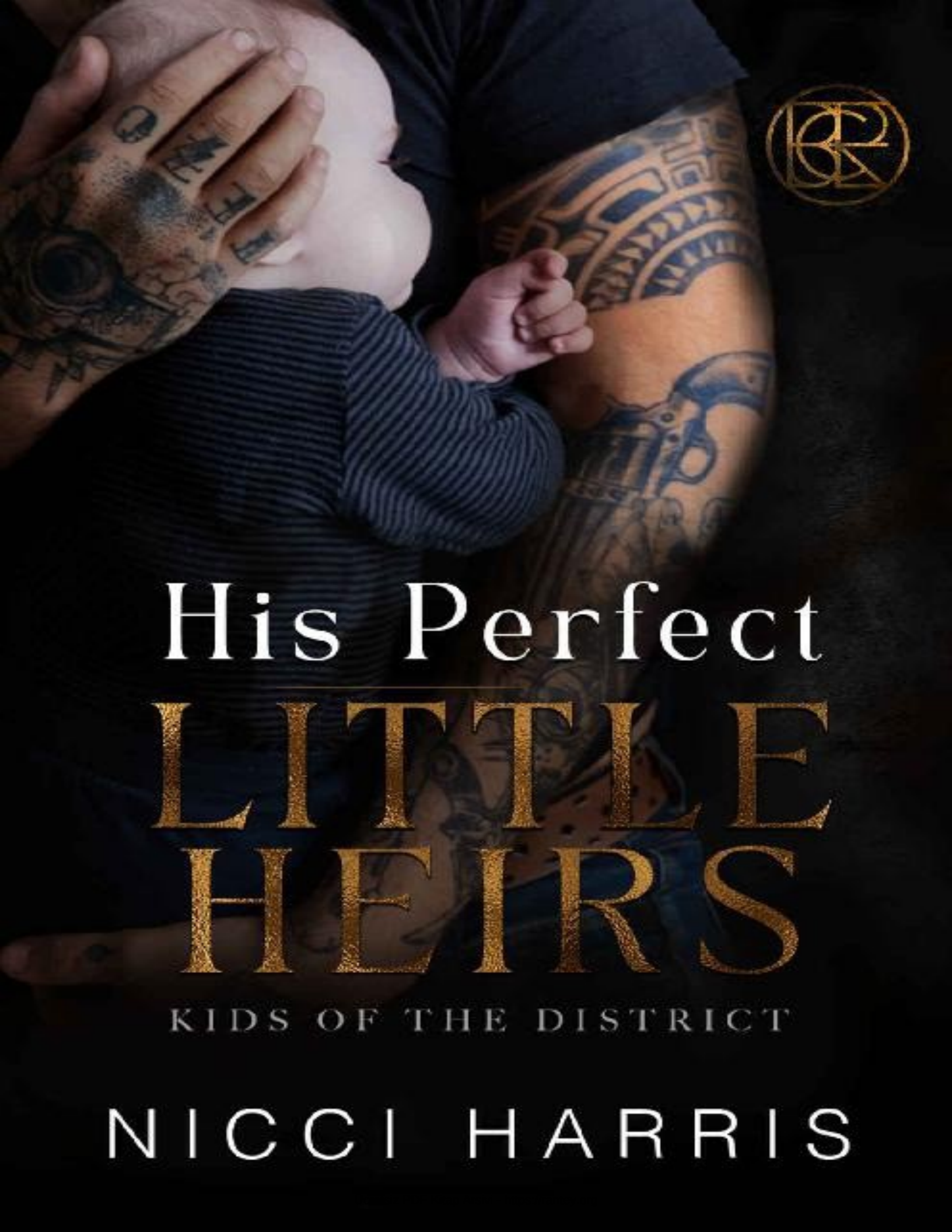
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

His Perfect
**LITTLE
HEIRS**

KIDS OF THE DISTRICT

NICCI HARRIS

onun mükemmel küçük varisleri

Çeviri Kitaplar

Telegram

NICCI HARRIS

nicci harris tarafından da

The Kids of The District

Bizimle

Yüzleşmek

Bizim İşimiz

Cosa Nostra

Her Way

Onun Güzel Küçük Yükü

Onun Güzel Küçük

Kraliçesi Onların Kırık

Efsanesi

Copyright © 2023 by Nicci

Harris Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. ISBN e-kitap:

978-1-922492-25-8

ISBN basılı: 978-1-922492-26-5

Mostert-Seed Editing tarafından

düzenlenmiştir

www.mostertseedediting.com İç

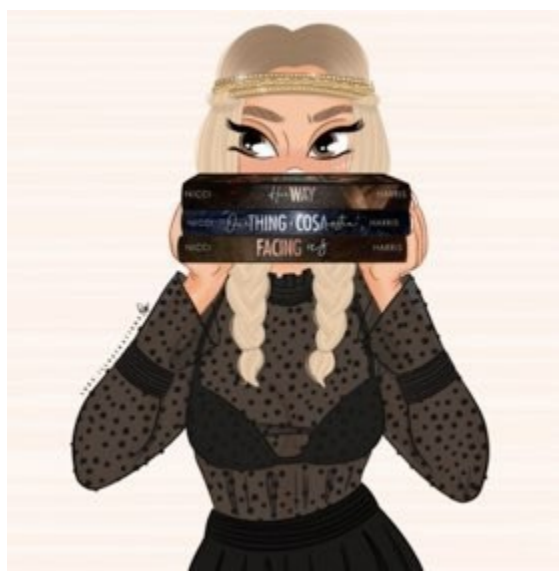
grafikler Nicci Harris tarafından

[yapılmıştır](#) Kapak tasarımı Nicci

Harris tarafından yapılmıştır

Nicci'nin kindle tutan illüstrasyonu @katireadingcorner

Bu bir **kurgu eseridir**. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ben karanlık ruhlar için gerçek aşk hikayeleri yazan Avustralyalı bir hatunum.

[Beni takip et.](#)

Facebook'ta diğerk Kasap ocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#)
Katıl [Bizi takip et.](#)

Facebook'u sevmiyor
musunuz? [Haber](#)
[bültenime katılın](#)

İçindekiler

Notlar

Çiftlerle tanışın

1. Fawn
2. Fawn
3. Cassidy
4. Bronson
5. Fawn
6. Maksimum
7. Kil
8. Shoshanna
9. Cassidy
10. Fawn
11. On ay sonra

Xander Amca'dan

inceleme zamanı. .

-

Her şeyin başladığı yer...

Notlar

*Bu, Mıntıka Çocukları serisi için bir sonsöz **romanıdır** - Kasap Çocuklarımız için Sonsuza **Dek** Mutlu Bir Son.*

Tek başına bir aşk romanı değildir.

Hikayelerini henüz okumadınız mı?

Our Thing ile başlayın: Max ve Cassidy'nin hikayesi. Bu seri küçük bir ısırık değil, kolay okunuyor. Aldatıcı bir şekilde karmaşık olan duygusal bir anlatıdır.

Sadece biraz baharat için mi?

Çok az olay örgüsü ve bolca aşk, aile ve baharat içeren bu romana doğrudan dalın.

 iftlerle tanışın

   mafya kardeşi ve onların hamile eşlerini konu alan bu hamilelik romanının neredeyse her bölümünde heyecana hazır olun.

Clay ve Fawn:

Clay ve Fawn beklenmedik bir  ift.

Kadının vahşi ve bohem olduğu yerde, adam kontrollü, kuralcı ve onun iki katı yaşındadır.

Bu kısa ve ateşli romanda Fawn, daha önce yaşadığı bir kayıptan sonra vücuduna yeniden güvenmeye çalışır. *Cosa Nostra*'nın acımasız Don'u Clay ise kendisinden çok daha genç nişanlısı için nasıl ödün vereceğini öğreniyor.

Bronson ve Shoshanna:

Shoshanna ve Bronson  ocukluk aşkı.

Gebe kalmakta güçlük çekiyorlardı ama oğulları doğduğunda mutlulukları sınır tanımadı.

Aradan birkaç yıl geçtikten sonra bir bebek daha dünyaya gelir, ancak bu kez Shoshanna iki numaralı hamileliğin vücuduna verdiği zararla mücadele etmektedir.

Max ve Cassidy:

Max ve Cassidy birbirlerinin tamamen zıttıdırlar; Max huysuzdur, Cassidy ise gün ışığı; Max uzun ve kaslı, Cassidy ise kısa ve minyonudur.

Max'in metaneti meşhurdur ama nazik karısına duyduğu aşk patlamaya hazırdır.

Cassidy'nin son hamileliğinde ve ilk çocuğunun doğumunda yoktu, bu yüzden şimdi tekrar hamile olduğu için Max nihayet o derin boşluğu doldurabilir.

Yazar notları: Bu, The Kids of the District serisi için bir sonsöz romanıdır - Kasap  ocuklarımız için Sonsuza Dek Mutlu Son. Onların hikayelerini henüz okumadınız mı? Bizim şeyimiz: Max ve Cassidy'nin hikayesi ile başlayın. Bu seri k  k, ısıruk büyüklüğünde, kolay bir okuma değil. Aldatıcı bir şekilde karmaşık olan duygusal bir anlatıdır. Sadece baharat için mi? Doğrudan bu

novellaya dalın, çok az olay örgüsü ve çok fazla

aşk, aile ve baharat.

BİRİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

3RD AY

Sevgili dostum Xander Butcher bana iyi şeylerin üçer üçer geldiğini söylemişti:

Clay Butcher: Bir numara.

Onun varisi: İki numara.

Aile: Üç numara.

Ve yakında, son iki harika şeyin gerçekten ne anlama geldiğini anlayacağım.

Şehrin en ölümcül adamının, *Cosa Nostra*'nın Don'u Clay Butcher'ın ayaklarının dibinde diz

çökmüş, o gazeteyi okurken ben de başımı onun kalçasına yaslamıştım.

Kalbimi sabit

tutuyorum.

Midemi

tutuyorum.

İçimdeki sinir harbini görmezden gelip Luna'ya odaklanıyorum, tüylerini okşuyorum ve daha

fazla şefkat görmek için avucuma nasıl kafa attığını izliyorum. Miyavlıyor, etrafta dolanıyor ve o

kadar sevimli ki yüzünü öpmek istiyorum.

Bebekle uyuyacak mı? İzni

var mı?

Bebek... *İki numaralı* buluşmanın beklentisi göğsümün içinde ağır bir şekilde oturuyor. Clay'in

kara kaşları gerilirken, aralarında belirgin kırıışıklıklar oluşurken ona bakıyorum.

Luna'yı taklit ederek Clay'in kalçasını

hafifçe dürtüyorum. Sinirlerimi sadece o

yataştırabilir.

Ya ultrason kötüyse? Ya yine

yanılıyorsa?

Ya küçük ya da çarpıksa?

Böyle bir şey var mı?
Ya onu kırarsam?
Ya o-

"Gergin olduğunu biliyorum, tatlı kız." Clay sessiz ihtiyacıma karşılık veriyor, elini saçlarımı okşamak için hareket ettiriyor, parmakları sarı tellerden kurdelemsi uçlara doğru kayıyor.

Çocuklarımız olduğunda ona zaman ayırabilecek miyim? Tanrım, onun bana ayıracak zamanı olacak mı?

İç çektim. "Gergin misiniz, efendim?"

"Ne kadar tatlı bir soru. Bugün benim için endişelenme. Beklerken düşüncelerini yeniden yönlendirelim mi?"

Heyecanla başımı sallarken yanağım pantolonuna sürtünüyor ve o da kalçalarını genişleterek kağıdı yanına koyuyor.

Bir yastığa uzanıyor ve onu yere koyarak başıyla bir emir veriyor. "Üzerine çık. Beni emerken yastığa hafifçe vurmanı istiyorum. Şimdi yap."

Utangaç hevesim yanaklarımda oynaşıyor, kıpkırmızı tonlar yaratıyor. Onun için her zaman kızaracağım. Kızarmamak mümkün değil.

İtaatkâr bir şekilde yastığın üzerine çıkıyorum. O keyifli vızıltıyı ararken, yukarı uzanıp fermuarını aşağı çekerken kabarık tümseği ovuyorum.

"Bekle, tatlı kız." Bileklerimi kavırıyor, sonra avuç içlerimi dizlerinin üzerine koyarak beni konumlandırıyor. Doğrulurken gözlerimi ona dikiyorum ve mavi gözleri ağzıma dikildiğinde karanlık niyeti parlıyor.

Ateşli bakışlarının yoğunluğu altında nefes almak için dudaklarımı aralıyorum, ama sonra emrediyor, "Daha fazla. Ağzını benim için sonuna kadar aç. Bademciklerini görmek istiyorum."

Dudaklarımı araladığımda nabzım gergin bir heyecanla boynumda dalgalanıyor, dilim belirsizlikle kıpırdanıyor. Nereye koyacağımı bilemiyorum. Tükürük birikiyor. Buna karşı koymaya çalışıyorum. Mecazi olarak sık sık yapsam da gerçek anlamda salya akıtmak istemiyorum.

Sırıttıyor. "Aferin kızıma. Dilini dışarı çıkar ve alt dudağının üzerine koy. Senin için en rahat nokta orası ve rahatla tatlı kız. Benim için salyalarını akıttığında çok güzel görünüyorsun."

İki parmağını dudaklarımın arasına sokup ağzımı müstehcen bir şekilde parmakladığında gözlerim doluyor, gözlerini hareketten ayırmıyor. Onları ağzımı köpürtmek için kullanıyor.

Yanaklarımda dolaşıyor.

Alt dudağımdan küçük bir tükürük akıntısı süzüldüğünde biraz miyavlıyorum ama o sadece derin derin kıkırdıyor. "Çok iyi bir kızsın. Şimdi parmaklarımı em ve yastığını kamburlaştır, küçük geyik."

Üst kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve parmaklarını sararak nazikçe emiyorum.

Geniş bakışlarım ona sabitleniyor, ona meydan okuyor. Daha sert emiyorum ve yastığı sürmeye başlıyorum, etrafımda dönen zevkin başımı döndürdüğünü hissediyorum. Bu an çok samimi. Teşhir edici. Parmaklarının etrafında inliyorum, uyluklarımda arasındaki arzu omurgamın tabanından kulaklarımda ucuna kadar ısınıyor.

Ben ürperdiğimde gözleri
kararıyor. Kendi gözlerimi
kapatıyorum, onunkileri
tutamıyorum.

Yastığı utanmadan sürüyorum. Parmaklarını emiyorum. Ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Gösteri
yapıyorum.

Dizlerimin üzerinde hareket ederek ve dönerek, kalçalarımın arasındaki ince zevki mırıldanıyorum, yumuşak malzeme ıslak, nabız gibi atan göbeğimi hafifçe okşuyor.

Parmakları ağzımın içinden kayıyor ama ben gözlerimi kapalı tutuyorum, ağzım açık ve amım onun izlemesi ve zevk alması için yastığa sürtünüyor.

Karıştırdığını
duyuyorum.

Kalbim küt küt
atıyor.

Ereksiyonunun pürüzsüz, büyük başı ağzımın içine doğru kayıyor ve memnun bir iç çekişle dudaklarımı ereksiyonun üzerine kapatıyorum. O benim zevkim. Sadece benim.

Yavaşça emiyorum, övgü dolu derin bir iniltiyle ödüllendiriliyorum.

Saçlarımı düzelterek, "Yakında hayatının yeni aşkıyla tanışacaksın, tatlı kızım ve her şey yoluna girecek. Her şey mükemmel olacak. Ultrason iyi olacak. O güçlü olacak. Dirençli. Cesur. Benim küçük geyiğim gibi bir anneyle nasıl olmaz ki?" diyor kolayca, ama sesi sert, onaylayıcı sözleri beni teşvik ediyor, ağzım onun övgüsüne uymak için onu yalıyor. "*Tanrım*, küçük geyik. Ağzın çok güzel. Çok istekli." Kalçalarını kaldırıyor ve başımın arkasına masaj yapıyor, parmakları kafa derimin etrafında dolaşıyor, saçlarımı tepemin etrafında kıvrıyor. "Unutma küçük geyik, bu çok önemli sorumluluğa sahip olman, sana rehberlik etmek için burada olmadığım anlamına gelmez. Artık ilgilenmem gereken daha çok şey olması, önceliklerimin değişeceği anlamına gelmiyor. Refahınız ve güvenliğiniz her zaman bir numaralı odağım olacak. Yani, bunaldığınızı hissettiğinizde ve güvenceye ihtiyaç duyduğunuzda, ben buradayım. Küçük geyiğimi *her zaman* ilk sıraya koyacağım. Her zaman seni seçeceğim, böylece sen de çocuklarıma öncelik verebilirsin, böylece her zaman onları seçebilirsin. Şimdi başını salla ki anladığını bileyim."

Aletin etrafında başımı sallıyorum.

"Güzel. Benim için yastığa gelmelisin, tatlı kız. Bana ne kadar güzel olduğunu göster."

Evet, efendim.

Hâlâ onun kalın uzunluğunu ağzıma alırken, kalçalarımın arasındaki yastığa odaklanıp onu bir noktaya kadar kıvrıyorum. Onu sürüyorum ve horozunun etrafında sızlanıyorum, hassas his kıvrımlarım boyunca vızıldarken tükürük çenemden aşağı akıyor.

Ritmim bozuluyor, merkezimde basınç arttıkça dengesizleşiyor. İç uyluklarım boyunca gerginlik toplanıyor. Küçük bir orgazm içimden geçerken ısı tenimde hızla yayılıyor. Onun sikini bırakıyorum. Dudaklarımdan nazik bir fısıltı geçiyor, bedenim yastığın üzerinde yumuşakça sarsılıyor ve ben boşalırken beni övüyor.

"Seni seyretmek çok sevimli, tatlı kız. Benim için çok iyi bir kızsın. Bana güzel vücudunun nasıl hareket ettiğini gösteriyorsun, güzel kokunu koklamama izin veriyorsun." Sesi kadife gibi ve orgazmım boyunca titriyorum. "İşte böyle. Biraz daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, bedenim bir zevk uçuşuna dönüşüyor. Hissetmesi ve aşağıya doğru

süzülmesi kolay olan ince bir zevk. Benden kopardığı gibi patlayıcı bir şey değil, ama onun bakışları altında yaşandığında yine de güzel. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Çok güzel görünüyorsun." Elini uzatıp başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Senden hoşlandım"

yüzün kızarıyor." Ona gülümsüyorum ve yumuşak ifadesi kalbimi şişiriyor. "Gitme zamanı, küçük geyik. Kalk bakalım."

Titrek bacaklarımla onun önünde yükseliyorum. O da sikini pantolonunun içine sokup benimle birlikte ayağa kalkıyor. Eşlik edecek bir şeyler ayarlıyoruz ve burada kaldığım ilk sabah götürüldüğüm odaya doğru ilerliyoruz. Bebeğimin kalp atışlarını duyduğum ama onu göremediğim zaman... Onu görememiştim. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Bu dünyada kendime ait diyebileceğim bir yeri olmayan kayıp bir kızdım.

Artık yerimi biliyorum. Şehirdeki en güçlü adamın yanında. Onun gülü. Benim dikenlerim. Bu düşünce tüm sinirlerimi yatıştırıyor ve odaya yeni bir coşku dalgasıyla giriyorum. *Her şey güzel olacak.*

"Endişelenme. Bronson ve Luca'nın yanında Kelly ve Stone var, yani sadece biz varız," diyor Shoshanna makineyi kurarken ve Cassidy yatağa kayarken. Cassidy'nin gözleri yumuşak ve rahat, Max ise her zamanki gibi geniş omuzları ve her zaman tetikte olan bekçi köpeğini andıran hazırlığıyla boşluğu dolduruyor.

Gözleri karısının yüzünde, karnında ya da makinelerde değil, sanki henüz bakmak istemiyor ya da... belki de buna hazır değil? Bakışlarındaki isteksizliği anlamıyorum ama Cassidy'nin son hamileliğinin çoğunda uzakta olduğunu ve doğumu kaçırdığını biliyorum.

Bu onu bugün etkiliyor mu?

Cassidy gömleğini yukarı çekip pembe kumaşı sütyeninin içine sokarken hastane tarzı yüksek yataktan bana gülümsüyor. "Benimle buraya gel, Fawn. İkimiz de sığabiliriz."

"Küçüğüm," diye itiraz ediyor Max, ses tonunda onaylamama var.

"Hadi, Menace" -elini uzatıp onun kolunu sıkıyor- "İkimiz için de yeterince yer var. Bu daha eğlenceli." Sesini alçaltıyor ama yine de ona fısıldadığını duyuyorum, "Hâlâ sen ve ben varız. Bu hala *bizim olayımız.*"

Gülümseyerek yanına sokuluyorum ve Shoshanna jeli sürüp asayı Cassidy'nin karnına bastırırken omuz omuza yerleşiyoruz. "Şu küçük Kasap'ı görelim."

Gömleğimi yukarı çekip Clay'e dönüyorum, o da beni kolayca takındığı o yumuşak güvenle izliyor.

Ona sırtıyıyorum, o da başucuma doğru ilerliyor ve ruhumu daha da rahatlatan bir gölge gibi üzerime düşüyor. Güvenlik. Onun uğursuz, karanlık gölgesi, evlatlık sisteminde büyüyen bir çocuk olarak hayal ettiğim her şey.

Shoshanna beni ondan uzaklaştırarak, "İşte yavrun, Cassidy... Max?" diyor. Odadaki sessizlik aniden bir kalp atışının sesiyle dolarken ona bakıyor. Bebeğinin kalbi. "İşte bebeğinin kalp atışı."

"*Merhaba,*" Cassidy tatlı tatlı cıvıldıyor.

Cassidy'nin elini kaldıran Max, sanki onu bağlayan bir şeymiş gibi dudaklarına götürüyor; Cassidy'nin dokunuşu, bakışlarının nihayet ekranla buluşması için yeterli desteği sağlıyor.

Belli ki bir bebek, bir bebek şekli. Buna neden cenin pozisyonu dediklerini şimdi anlıyorum.

Benimki de böyle mi görünecek?

Shoshanna etrafta salınan gri ve siyah şekilleri ölçerken birkaç dakika geçiyor. Ve sanırım Max'in bakışlarındaki ifade, yoğunluğuyla ayı ikiye bölmeye yetiyor.

Memnun olan Shoshanna iç geçirir. "Bebek mükemmel, Max."

Max konuşamıyor.

"Oh, Max." Cassidy doğruluyor ve Max eğilip onu kollarının arasına alıyor, yüzünü Cassidy'nin omzuna ve saçlarına gömüyor. "Biliyorum, Menace. Biliyorum."

Shoshanna devam ediyor, "Birkaç hafta sonra tekrar gelecek misin, böylece sana seksi anlatabilirim?" Kendi şişen karnına dokunuyor. "Bronson ve ben bekleyeceğiz. Bunu hiç düşündün mü?"

Bana sormadığını biliyorum ama yine de cevap veriyorum, kendi hevesim sabrımın önüne geçiyor. "Ben de beklemek istiyorum. Eski tarzda. Ayın altında. Bir havuzda. Bir doula. Clay yanımda volta atıyor."

"Adım atan bir adama benziyor muyum?"

Gülüyorum çünkü Beyefendi endişesini bu şekilde dışa vurmayacak kadar kontrollü.

"Hayır." Cassidy'nin yumuşak sesi, "Max?" diyor.

Adam kadının elinden kurtulur ve ona gerçeklerle dolu fırtınalı gri bir bakış fırlatır. İşte orada. Sıkı sıkıya örülmüş duvarların içinde gizlidir en tüketen aşk. "Sen seç, ufaklık."

Parmağıyla adamın kaşlarının arasındaki çıkıntıyı düzeltiyor; adamın sürekli endişe dolu kaşlarını çatıyor. "Bekleyeceğiz."

"Senin sıran, Fawn. Bu soğuk olacak," diyor soğuk jeli karnıma sürerken. Ve şimdi dikkatler benim üzerimde olduğu için vücudumu kelekler dolduruyor. Yanlış bir şey yapacağımdan, bir şeylerin zaten yanlış olabileceğinden, başarısız olacağımdan endişeleniyorum.

Başka bir bebek daha kaybetsem beni affeder miydi? *Onun* bebeğini mi? Buna dayanamazdım.

Sonra, asa bana dokunuyor. Bu kısmı hatırlıyorum. En son hamile kaldığımda her şey çok hızlı olmuştu. Kendimi bir maymun ya da evcil hayvan gibi hissetmişim. Bebek benimmiş gibi hissetmemişim ama bugün

- Beyefendiye bakıyorum ve bu sefer ekrana bakmıyor. Bana bakıyor.

Asa karnıma dokunurken, jölenin içinde hareket ederken, belirli bir noktaya basınç uygularken, Clay Butcher bana bakıyor. "Ekranı bakmayacak mısınız efendim?"

"Sen yaptıktan sonra, küçük geyik."

Geçen sefer onu görememiştim.

Teşekkür ederim, efendim.

Gözümün kenarından bir damla yaş akıyor ama onu tutmaya çalışıyorum ve aynı şekil belirdiğinde ekrana bakıyorum. Bir bebek şekli.

Bekle... Bu da ne?

Bu güzel manzara karşısında keskin bir nefes alırken birazcik hava kesiliyor. Sonra... Bir kalp

atışı. *Hayır...* Bu ses farklı, farklı görünüyor, *Tanrım. Her şey yolunda mı?*
Kırıldı mı?

Onu çoktan kırdım mı?

Yine mi kırdım!

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken ağzımı kapatıyorum, panik beni öyle hızlı yakalıyor ki nefes almaya bile zamanım olmuyor. Başparmağı parmaklarımın üzerinde hareket edene kadar Clay'in elinin benimkini tuttuğunu hissetmiyorum.

Beni topraklıyor.

"*Fawn*," diyor Shoshanna, her harfi hayretle çevrili adımı söyleyerek. "İkizlerin olacak. Burada güzelce şekillenmiş iki fetüs var."

Ne?

"*Tanrım*." Sir'ün yanımdan mırıldandığını duyuyorum ve ona hızlıca bakıyorum, sonra tekrar monitöre dönüyorum. "Sen mükemmelsin, tatlı kız. Bak benim için ne yapıyorsun."

Shoshanna ekranı ölçmeye ve klavyeye yazmaya başlıyor. Tüm bunlar olurken birkaç kez boğazımı temizliyorum ama konuşmaya çalışmıyorum çünkü konuşursam sesim titreyecek ve çatlayacak. Bunalmış durumdayım.

İkizler

. İki.

Ama iyi şeyler üç kere gelir.

Clay Butcher: Bir numara.

Onun varisi: İki numara.

Aile: Üç numara.

Bu dört... *İki* varis. Bu da tekrar baştan başlamam gerektiği anlamına geliyor... çünkü- Hayır.

Ekranda iki embriyo birbirinin etrafında zıplarken yanaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Ve şu anda *sonsuz*a kadar saymaya devam edebileceğime karar veriyorum.

İyi şeyler üç tane değildir. İyi

şeylerin sınırı yoktur.

İki numaralı bebek: Dört numara.

İKİNCİ BÖLÜM

ver."

"Çok küçümseyicisiniz, efendim."

"Bu konuşmayı başka bir zaman yapacağım. Güvenliğiniz benim için sizin hassasiyetlerinizden daha önemli," diyor. Yavaşça iç çekiyorum, o da ekliyor, "Tanrım, tamam, bu bir BMW."

Sırtarak yola odaklandım.

İleride, sola dönmem gerekiyor, bu yüzden işaret ediyorum, ancak gri bir araba yolun kenarında rölantide çalışıyor ve köşeyi dönerken, arka lambayı kıl payı kaçırarak çok fazla genişliyorum.

Adam GPS'inden başını kaldırıp kornaya bastıktan sonra "Nereye gittiğine baksana!" diye bağıyor.

Bu kargaşa nabzımın kulaklarıma doğru hızla atmasına neden oluyor.

"Özür dilerim," diyorum arabaya, cansız bir nesne olduğu için beni duyamasa da ve adam da içinde olduğu için beni duyamasa da ve- aklımı kaçırıyorum. "Çok özür dilerim. Siktir. Ben boktan bir şoförüm. Çok özür dilerim. İki şeyi aynı anda yapamıyorum; birini bile yapamıyorum. Başarısız oluyorum."

Hamilelik hormonları denizinde sessiz bir yerde, mantıklı düşünce titreşiyor - dengesiz davrandığının farkındayım. Bugünlerde her şey patlak veriyor. Bir hafta önce, Jasmine ve benim şehirde sadece birkaç koruma eşliğinde kahve içmemize izin verildi. Eminim daha fazlası vardı.

O gün cam kenarında bir koltuk gördüm ve zihnen oraya oturdum. Çayımı sipariş ettikten sonra, Yasemin ve ben çoktan alınmış olduğunu gördük... ve ağladım. *Ağladım*. "Bu nasıl olur, bu benim içindi, bu hiç adil değil" diye ağladım.

Ve şimdi, titreyen ellerim direksiyonu yumrukluyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Kalbim hızla çarpıyor ve yanımdaki enerji artık ne pürüzsüz ne de rahat. Elektriklenmiş.

Clay'e bakmamaya çalışıyorum.

Çünkü aynı anda iki şey yapamıyorum.

Sonra dikiz aynasından siyah arabalarımızdan birinin gri olanın arkasına, diğerinin önüne ve bir diğerinin de ona paralel olarak park ettiğini izliyorum. Üç araç arabayı kilitliyor.

Yüzüm kızardı. "Neler oluyor? Benim hatamdı."

"Bu kavşaktan dön ve arabaya doğru ilerle, tatlı kız," diyor Clay, sesi tehlikeli bir ses olarak tanıdığım kayıtsızlığın ürpertici tonuna bürünüyor.

Söylediğini yapıyorum ve sonra araba konvoyunun hemen önünde kenara çekiyorum.

BMW park halindeyken önüme bakıyorum, sinirlerim hala gergin, adrenalin damarlarımda biraz güçlü.

Clay parmağını çenemin altına koyuyor ve beni kendisine doğru yönlendirerek "Bu seni korkuttu mu?" diye soruyor.

Şehirdeki en güçlü adama göz kırpıyorum... *Hatta* belki *de* dünyadaki en güçlü adama. "Benim hatamdı efendim. Çok ileri gittim. Her şeyi berbat ettim ve sizi *hayal kırıklığına* uğrattım."

"Hayır, beni hayal kırıklığına uğratmadın. Ama dönüşü yanlış hesapladın." Başını sallıyor, berrak mavi bakışları içimde eriyor. "Konuşmamızı kazandığın için kendinden çok memnundun."

Daha fazla pratik yapmalısın, küçük geyik. Araba kullanmayı öğrenebilirsin ama buna gerek yok. Kendi kendine araba kullanmayacaksın."

"Bunu biliyorum."

"Güzel." Eğilip beni öpüyor ve tatlı ilgisiyle sinirlerimi bir anlığına yok ediyor.

Çok geçmeden dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve araçtan iniyor. Koyu renk kravatını siyah gömleğinin altından düzelterek dönüyor ve sessizce rölantide çalışan gri araca doğru yürüyor.

Nişanlımın bana korna çalan arabaya yaklaşmasını ve ilk korumam Bolton tarafından arabadan sürüklenen adamı gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde izliyorum. Ya da ona sevgiyle seslendiğim gibi: Uşağım Jeeves.

Bana havlayan adam yirmili yaşlarının sonlarında, sarı saçlı, orta yapılı, kot pantolon ve üzerinde dalga desenli mavi bir gömlek giyiyor. Gündelik kıyafetinin aksine, Clay'in siyah takım elbisesinin gösterişli kumaşı, ona doğru yürürken her uzun ve anlamlı adımda hareket ediyor.

Aracın önünde duran Clay, ellerini kavuşturur ve Yaver Jeeves'in adamı kendisine bir hediye ya da adak gibi sunmasını bekler.

Tedirgin bir şekilde saçlarımdan uçlarını parmağıma doluyorum ama sokağı çevreleyen evler bana çok korkunç bir şey olamayacağını hatırlatıyor. Burada olmaz. Bu sessiz mahallede.

Ama... Benim hatamdı.

Adam hareketsiz. Şu anda sadece Sir'ün başının arkasını görebiliyorum ama adam endişeyle başını sallıyor. Serin esinti ortamı mükemmel sıcaklıkta tutsa da alnını siliyor.

Birden adam bana baktı. Clay

dikkatini çekmek için tıklıyor.

Mavi gömlekli adam gözlerini tekrar yerine dikti ve yoğun sohbetin içinde birkaç metre küçülmeye devam etti. Clay Butcher'a kıyasla zaten cep boyutundaydı, ama çoğu insan öyledir.

Birkaç dakika geçiyor ve sokak neredeyse sessizliğe gömülüyor. Tek bir araba bile yok. Sanki dersim olduğunda Clay şehrin bir kısmını bloke ediyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Sokakları kapatıyor.

Clay ve adam arabama doğru yürüdüklerinde hızlıca nefesimi verdim. Çabucak, sanki alışverişi izlemiyormuşum gibi koltuğuma geri yaslanıyorum.

Sakin ol, Fawn.

Adam sürücü tarafındaki ön cama vurur, Clay hemen arkasında, omurgasında uğursuz bir varlıkla durmaktadır.

Pencereyi indiriyorum ve Clay adamın ayakkabısını tekmeleyerek onu geri adım atmaya, yer açmaya teşvik ediyor.

"Hanımefendi, size bağırdığım için çok özür dilerim." Adam

kekeliyor. "BEN- BEN-" Sözünü kestim, "Gittim-"

"Hayır. Senin bir-"

"*Sakin*" -Clay'in sesi patlar- "onun sözünü kesme."

Adam yutkunur. "Özür dilerim." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Dönüşü kaçırdım," diye usulca bitiriyorum.

"Arabanızda Learner işareti var, bayan. Yolun kenarında olmamalıydım. Olmalıydım-"

"*Düşünceli*," Clay gerekçesiyle.

Adam başıyla onaylıyor. "Evet."

"Şimdi uslu bir çocuk ol ve ona dörtlü flaşörlerini yakmadığını, dolayısıyla bunun senin hatan olduğunu söyle."

"Evet," diyor, kaşları ter içinde kalmış bir halde. "Tehlikelerim üzerimde değildi. Muhtemelen beni tam olarak göremediniz."

Bu gerçeküstü ama paniğim biraz yatıştı. Hamilelik bunu da yapıyor. Bir kasırğa. Bir an ağlıyorsun, sonra gülüyorsun. Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve bu konuşma hakkında daha iyi hissediyorum. "Sorun değil. Hepimiz bazen bir şeyleri unuturuz."

"Hayır. Bu *doğru* değil." Clay çenesini uzaklara doğru kaldırarak adamı -*Clay Kasabı başıyla selamlıyor*. "Git buradan. *Hemen*."

Adam hızla arabasına doğru koşar, zarar görmemiş ama sarsıldığı belli olan aracına binmesine izin verildiğinde omuzları rahatlayarak düşer.

Efendim'e bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu hiç adil değildi."

Berrak mavi bakışlarında uyarıcı bir şey dolaşıyor. "Az önce kaşın bana tavır mı yaptı, küçük geyik?"

Alnımı gevşetiyorum. "Um.."

Kalın boynundaki kravatını düzeltmeden önce yavaş ve şehvetli darbelerle beni içine çekiyor. "Çocuğu duydun,"-arabanın kapısını açıyor ve başıyla şoför mahallinden çıkmamı işaret ediyor- "Dörtlüleri yakmamıştı."

"O gerçekten bir *çocuk değil*-"

"Bana göre öyle." Clay alaycı olmayan bakışlarını benimle sessizce işaret ettiği açık araba kapısı arasında gezdiriyor.

"Tamam." Orta konsoldan sürünerek geçip koltuğa yerleşiyorum, bacak bacak üstüne atıyorum, kapıyı hâlâ açık tuttuğu için hayal kırıklığıyla hırladığında sevincimi bastıramıyorum.

"Bilerek mi şaka yapıyorsun, tatlı kız?"

Tomurcuklanan gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıriyorum. "Şakanın ne anlama geldiğini bilmiyorum, efendim."

Sürücü koltuğuna geçti ve motordan bir kükreme sesi geldi - bu arabanın çıkarabildiğini bilmediğim bir ses. "Kasıtlı olarak zor. Ciddi durumları alaya almak." Arabayı sessiz banliyö caddesine çekti.

"Oh." Daha sert gülümsüyorum. "O zaman evet. Öyleyim."

Büyük bir gölgelik altında, bir adamın Clay'in arabasının kapısını açmak ve anahtarlarını almak için acele ettiği bir bırakma çemberine giriyoruz. İyi bir kız gibi oturup bekliyorum.

Clay arabanın etrafında dönüyor ve kapımı açıyor. Bu kez ben araçtan iniyorum ve o da elini belime koyarak beni mağazaya yönlendiriyor.

Etkileyici, çıplak tuğlalı bir şömineyle son bulan büyük dikdörtgen odaya girdiğimizde kafam hemen karışıyor. Bir restoranda *olmadığımızı* anlamam birkaç dakikamı alıyor çünkü koyu renkli deriden uzun, minderli tabureler ve yüksek mermer tezgahlarda şampanya içen kadın ve erkekler olmasına rağmen, önlerinde cam vitrinler var.

Her çiftin bir görevlisi, onlara çeşitli mücevher parçalarını gösteren güzel bir kadın veya yakışıklı bir erkek vardır.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Burası bir mücevher

dükkanı. Sakin ol,

Fawn.

Adımlarımın ortasında durdum. "Bir mücevher dükkânı mı?" Boynumdaki pırlanta kaplı kelebek kolyeye dokunuyorum, tepemdeki stratejik olarak yerleştirilmiş spot ışıkları fasetlerin içinde dans ediyor. "Bende bu var. Bir mücevhere ihtiyacım yok.

- "Sonra aklıma geldi ama konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Kendimi onun yardımıyla şöminenin arkasındaki özel odaya doğru yürürken buluyorum.

Büyük odanın minyatür bir kopyası ama bir kasa ve iki sandalye var. Sergiye yaklaşıyorum. Lacivert kalıpların içinde yüzükler var. Sadece dört tane. Her birinin farklı bir bandı, tokası ve ayarı var. İkisi tektaş. İkisinde büyük olanı çevreleyen daha küçük elmaslar var. Merkezdeki taş hepsinde aynı boyutta ve aynı şekilde. Nabzım boynumda atıyor.

Sersemlemiş bir halde yüzüklere bakarken bir el çenemden kayarak gözlerimi, içinde büyük mavi yuvarlak bir pırlanta bulunan küçük kare bir kutuyu açan kadın görevliye yönlendiriyor.

Nefesim kesiliyor.

Bayan, "İşte bu, Bay Butcher." dedi.

Bunun olacağını biliyordum. Bana haftalar önce evlenme teklif etmişti. Odamızdaki kanepede onun kucağına uzanmıştım ve o da vücudumla oynuyordu. Kahve kokusu ve gazete kağıtlarının titreşimi beni uyandırmaya başladı. Bazen oldukça rahatsız edici olabiliyor.

Bu sabah erkenden, bana dokunurken ona bir şeyler okumam için ısrar etmişti. Ama okumam için bana verdiği kâğıtlar, Aurora'dan bir öpücükle -bir kutsamayla- imzalanmış boşanma kâğıtlarıydı. Sonra beni karşısına dikti, dudakları şişen karnıma değdi ve etime karşı şöyle dedi,

"Tatlı kızım, senin ve bana yaptığın çocuklar için diz çökecek olsam da, eğer benden istersen, hepinizi bir kaide üzerine koymaya çalışacağım, bu yüzden buna gerek yok."

Sıcak bir renk tonuyla yıkanan zarif odaya geri döndüğümde, Clay'in elması alıp bariz bir aşinalıkla taşı incelemesini şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum. Görevli ona gülümsüyor, göz alıcı

elmastan mı yoksa onu tutan muhteşem adamdan mı pembeleşti; hangisi bilmiyorum.

Clay mırıldanıyor ve sonra "Çok güzel" diyor. Yayılırken çıkardığı çökmekte olan sestten farklı değil

Bacaklarım.

O derin, etkileyici gümbürtü içime işlerken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Bir keresinde beni ona muhtaç olmam, hazır olmam, onun olmam için eğiteceğini söylemişti ve öyleyim. Gerçekten hazırım. Boğazımı temizliyorum ama "Mavi" derken sesim titriyor.

"Evet."

"Elmaslar genellikle beyaz değil midir?"

"Boron." Gözlerini, bedenimin onunkine doğru sallanmasını engelleme çabalarım karşı ayaklarımın hareket ettiği yere kaydırmadan önce bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor. O sesi tekrar duymak istiyorum. "Sanırım elmaslar hakkında pek bir şey bilmiyorsun, tatlı kız. Tanıdığım kadınların çoğu bu elmasın karşısında bayılırdı."

"Bayılmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Çenesini kapıya doğru uzatıyor ve görevli gidiyor. Yaklaştığında, dudakları kulağımın dibinde geziniyor.

"Hayır," diye mırıldandı. "Onun yerine küçük geyiğimin ıslanmasına çok sevindim. Çıkardığım ses yüzünden mi? Yoksa köşede yanan latte aromasından mı?" *Her yerim* kızardı. Bir mumun yandığını görmek için dönüyorum ve evet, kahve kokulu. Onun için zonklayan yerlerden sıcaklık fışkırıyor.

Doğruldu ve "İkisi de, sanırım. Seni bu dolabın üzerinde açmadan ve kalçalarının arasını tatmadan önce sana ondan bahsedeyim." Yutkunuyorum ve elması avucuma koyuyor, ben de parmağım ile etrafında gezdiriyorum. "O tam bir muamma," diye devam ediyor. "Bu kalibredeki elmasların çoğunun uzun ve kesin bir geçmişi vardır, ama onun hakkındaki raporlar belirsiz. Kraliyet ailesine aitmiş ve sonra ortadan kaybolmuş. On yedinci yüzyılda çıkarıldığını biliyoruz ve uzmanlar onun Umut Elması ile aynı taştan kesildiğini söylüyor."

Ona baktım. "*Titanic*'teki mi?"

Kıkırdaması derin ve lezzetli ve iç çamaşırlarımın kumaşında toplanan ıslaklığa yardımcı olmuyor. "*Titanik*'tekine *ilham kaynağı* olan, evet. Sağ gözünle aynı renkte, küçük geyik ve eğer onu beğenirsen, tek yapman gereken kordonunu ve tokanı seçmek, onu senin için yapacaklar."

"Benim için..." Kelimeler şaşkın bir iç çekişe dönüşür. "Size nasıl teşekkür edebilirim, efendim? Benim için yaptığınız her şey için? "Bunun için" -kollarımı açıyorum- "hayatım için."

"Bana teşekkür etme, küçük geyik. Bunun için değil. Bu bir hakaret olur. Bu bir iyilik ya da hediye değil. Bu senin hakkın. Sana dokunmak, seni almak, seni tatmak, her konuda sana güvenmek, bedeninin benimkinin altında, sikimi emerken bana bakan sulu gözlerin benim için büyük bir ayrıcalık. Senin beni şımarttığın gibi seni şımartmak benim *en büyük* ayrıcalığım."

Elması avucumdan alıp kutuya geri koyuyor ve yana kaydırıyor.

Ekranın içinden dört yüzüğü çıkarıp elime verirken nefesimi tutuyorum. Nefes vererek onları kabul ediyorum. Her bir tokayı ya da bandı inceleyemeden beni kaldırıp vitrinin üzerine oturtuyor, eteğim daha da yukarı kalkıyor ve beyaz dentel külotumu ona gösteriyor. "Ben senin güzel şeylerinle

benimkiyle oyna."

Beni cam vitrin boyunca düz durmam için döndürüyor, ta ki lanet olası vitrin olana kadar. Bacaklarımı tezgâhın üzerine açıp sonuna doğru ilerlerken dört halkaya bakıyorum.

Boynundaki bağı gevşetiyor, bana olan açgözlü ihtiyacı bu hareketiyle ortaya çıkıyor. "Uyluk derinde kızarıyorsun," diye inliyor ve dilini dizimden ıslak merkezime kadar takip etmek için aşağıya dalıyor. "Çok güzel."

İç uyluğumdan aşağıya doğru inen ıslaklığı emerken içimden iniltieler yükseliyor. Burnu şimdi külotumun içinde, içine çekiyor. Nefesinin sıcaklığıyla rahatlayarak iç çekiyorum. Bu adam benim orgazmım, beni her yönden onun yaptı. Bedenimi bir enstrüman gibi onun özel oyun tarzına göre ayarladı.

Donumun içinden beni yerken gözlerimin yuvarlanmasıyla savaşıyorum. Altın kordona odaklanıyorum, hemen dikkatimi çekiyor, ama sonra gül rengi olan da çok güzel- *Tanrım*.

Kumaşı kaydırıyor.

Bacaklarımı omuzlarına atıp başını ve boynunu kendime doğru çekiyorum. "Seçemiyorum," diye nefes alıyorum, sonra sıcak dili klitorisimin etrafında dönerken inliyorum. "Yapamam-" Tomurcuğu içine çektiğinde kıvraniyorum ve *Tanrım...* bu adamın sahip olduğu beceri. Bu yasal olmamalı. "Konsantre olamıyorum."

"Hangisini seçeceğini biliyorum, küçük geyik." "Nasıl bilebilirsin? Hiçbir fikrim yokken."

"*Tanrım*, senin tadın bazen acı veriyor." İki parmağını içime sokuyor ve ağzına daha fazla kayganlık vererek sikmeye başlıyor.

Gözlerimin arkasına yıldızlar saçılıyor.

Lanet

olsun

. *Bu.*

Bu.

Hem

de

çok.

Güzel

.

Beni beceren parmaklarının sesi ve açgözlülükle yalayan dudakları odayı yoğun bir uyarılma ile dolduruyor.

Çok gerçek bir enerji. Şehvetli. Karanlık. Somut bir güç.

İlginin altında nefes nefese kalıyorum. Göğsüm sıkılaştıkça, ihtiyacın ağırlığı üzerimde ağırlaştıkça

Be n.

kemmel. Tam

M orası. O...

ü yer.

Zevk beni tatlı bir sele boğarken haykırıyorum- Duruyor. Orgazmı yarıda kesti.

Patlama, basıncı düşürüyor, beni sersemletiyor ve serbest bırakılmam için

çıldırıyor. "Efendim," diye yalvarıyorum ve avuçlarının içinde

yuvarlanıyorum. "*Lütfen.*"

"O *alaycı* kaşın ve orta konsolda bir çocuk gibi süründüğün için disiplin." diye homurdanırken sesindeki karanlık eğlenceyi duyuyorum.

Dudaklarına eğildim. *"Efendim."*

"Sakin ol, tatlı kız. Seni asla muhtaç bırakmayacağım. Yüzüğünü seçtiğinde, boşalmana izin vereceğim." Dilini ıslak kıvrımlarım boyunca kaydırıyor, kademeli ve istikrarlı uyarım sinsî talebini temellendirmeye niyetli. *"Seç. Bunları hak ediyorsun. Hangisi seni memnun ederse ona sahip olabileceğini kabul etmek yerine temkinli davranıyorsun. Beni memnun eden şey ellerimde usulca oturuyor ve dilimden aşağı damlıyor. Bugün gururlu olmanı istemiyorum. Bunun için değil. Seç."*

Parmağı büzüşen deliğime değiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, anında ona geri bastırıyorum, bu son derece tuhaf, çok rahatsız edici, çok müstehcen gerginliği hissetmek için açgözlülükle. Ve karanlık. Ve buna bayılıyorum. *Oradaki* parmağı benim favorim. İstiyorum, istiyorum, bunun için çaresizim. *"Lütfen, efendim."* Dolabın üzerinde kıvranıyorum, bu hissi tatmak için açgözlüyüm.

"Seç."

Tanrım.

Beni usulca yalarken her bir yüzüğü yüzüme doğru kaldırıyorum; ne yetiyor, ne de yetmiyor. Altın. Beyaz. Gül rengi olan... Kalçalarımı kaldırıp yüzüne sürtünüyorum.

"Benim küçük amcığım," diyor, huşu içinde ve hırçın, baktığı şeye aşık. *"Her zaman sevilmek ve oynanmak istiyor. Onu açık seviyorum. Benim için esnek olmasını seviyorum."* Özel deliğimin etrafında tekrar dönüyor ve içimden çıkan ses ısıyor ve gürlüyor. *"Efendim! Lütfen."*

"Seç, küçük geyik."

Homurdanıyorum.

Beyaz.

Narin toka ile. Beyaz ve mavi.

Gökyüzündeki ay gibi.

Okyanustan yansıyan yıldızlar gibi.

Beyaz ve mavi.

"Beyaz olan," diye karar veriyorum ve bunu yaptığımda, parmağının ucunu sıkı kasların arasından geçiriyor, klitorisimi ağzına alıyor ve beni akıl sağlığımın sınırından fırlatarak vücudumun her santiminde bir his dalgalanmasına neden oluyor. Ağzımdan bir çığlık dökülürken pelvisimi yukarı doğru döndürüyorum.

Sert boşalıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

cassidy

5TH AY

Bir önceki gibi yine erken bir sabah, Max benimle yatakta değil ve nedenini biliyorum.

Oh, Menace.

Max'imin tüm küçük çelişkili parçalarına bayılıyorum, ancak inatçı olanlara katlanmak çoğu zaman zor oluyor. Bunlar onu benden uzak tutuyor. Onu kendinden de uzak tutuyor.

Kollarımı göbeğime doluyor, kabarık pembe bornozu vücuduma sarıyorum. Belki hormonlarımın etkisiyle ya da bacaklarımın arasındaki zonklamadan, ama onu bulmak için sabah güneşinin altında çimenlerin üzerinde yürüyorum.

Onun spor salonu ve benim bale stüdyom olan müştemilata ulaşıyorum. Kapıyı iterek açıyorum, sıcaklık anında içime doluyor. Max Butcher ruhuma herhangi bir kabarık bornozun verebileceğinden çok daha fazla ısı veriyor.

Küçük bir röntgenci gibi durup, 1.80 boyundaki sevgilimi egzersiz yaparken izliyorum. Uzun kırıışı kavırıyor, uzun, iri bedenini çenesine kadar çekiyor. Kontrollü ve güçlü bir şekilde, kollarındaki kordonlar ve kaslar titreşerek, yuvarlanarak çenesini yukarı kaldırdıktan sonra çenesini yukarı kaldırmayı tekrarlıyor. O bir atlet. Benim gibi.

"Menace," diye adını fısıldıyorum ama aynı anda stüdyonun aynasında beni görüyor. Ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü. Ter yüzünden aşağı kayıyor, boncuklar muhtemelen düşünceleri boyunca titreşen sıkı bir çenenin üzerinde yuvarlanıyor.

"Küçük olan." Sesi etkilenmemiş gibi. Buna gülümsüyorum. "Yatağına dön."

Emrine rağmen bana doğru ilerliyor ve beni kaldırıp üzerine oturtuğunu, elini popomun altına soktuğunu ve beni altına yatırıp benden istediğini almadan önce öpüşürken girişimi okşadığını hayal ediyorum.

Ama o bunu yapmıyor.

Bornozu daha sıkı çekestiriyor ve sürtünmeyle sıcaklık yaratmak için büyük ellerini kollarımda gezdiriyor.

Ama ben çoktan ısındım, Menace.

Fırtına grisi gözlerine bakmak için boynumu eğiyorum. "Bunun bitmesini istiyorum." Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sabah erken saatlerde yapılan antrenmanlar." Yüzüm kızardı. "Sabah erkenden *yaptığımız* antrenmanları özledim."

"Küçüğüm," diye kabaca iç geçiriyor, eli vücudumda aşağı doğru kayıyor, beklentiyle nefesimi kesiyor, sadece ikinci çocuğumuzun isteyerek ve güçlü bir şekilde büyüdüğü karnımın alt kıvrımında duruyor - onun gibi. "Ben çok büyüğüm. Seni daha iyi yalayacağım." Sırıttıyor, kıvrımı kışkırtıcı ama gerçek endişelerini gizliyor. Bebekle ilgili olanları. Ve benimle ilgili.

Her zaman.

Her

hapşırıkta.

Öksürük.

Geçen gün kapıya ayak parmağımı vurdum. Kanadı ve ağladım. Ertesi akşam onu süpürgeliklerin üzerine köpükten kenarlıklar bağlarken buldum. "Öyle değil, Max. Rahim ağzım onu koruyor. Hadi ama. Bunu biliyorsun."

"İstersen bütün gün seni yalayabilirim." diye devam ediyor. "Beni dinle-"

"Senin için bile çok büyüğüm

Cassidy." "Hissetmeyi seviyorum.

Seviyorum-"

"*Lanet olsun.* Bazen seni parçalıyormuşum gibi

hissediyorum." "Dur." Sert çenesine dokunuyorum.

Onu istiyorum. Elini bornozumun altına sokup kalçalarımın arasına sokuyorum, böylece ben sıcak tutuşta sallanırken sıcaklığı ve ihtiyacı hissedebiliyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var" derken inliyorum. Seni istiyorum. Üstümde olmanı. İterek. Savunmasız. *Max-*" Adını derinlerde yatan *bir* uyarılmışlıkla soluyorum ve bu düşünceler yüzümde oynasırken çenesini kendi iniltisinin etrafında kilitliyor. "*Lütfen.*" Utanmadan ona sürtünüyorum, homurtularına, ereksiyonunun derin masajına ihtiyacım var... "İçimde sana ihtiyacım var. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Gözleri şehvet ve azap dolu mavi halkalara dönüşüyor. Ben iç çamaşırmıdan onun eline sızdığımı ve gevşediğimi hissederken, o bana bakıyor.

Sonra beni yakalıyor, diğer kolunu ortama doluyor ve beni kendine çekiyor. Ve sanırım ben kazandım. Parmaklarını ıslak kumaşın altına kaydırıyor ve sahiplenici bir iniltiyle iki parmağını içime sokuyor.

"Islak ufaklık" derken sesi derindi.

O uzun, kalın, becerikli parmaklarla dolu olma hissine boyun eğiyorum. Bacaklarım tutmuyor ama beni tutuyor. Onun dokunuşuyla güçsüz düşeceğimi biliyordu. *Beni* tanıyor.

Parmakları içimde yavaşça hareket ederken, beni stüdyonun zeminine indiriyor. Derin bir ses kulaklarımdan süzülüyor, karanlık temposu ayak parmaklarımı kıvrıyor. "Bugüne kadar, dokunuşumun seni lekelediğini hissettim." Beni sert yüzeyden uzak tutmak için kolunun ağırlığını

kullanıyor, büyük eli başımın arkasını kavlıyor; zeminle buluştuğumuzda içime girip çıkıyor. "Her zaman böyle hissedeceğim, küçüğüm. Sen benim için çok tatlısın."

Bunu sevdim Max.

Beni tüketen.

Gözlerim onun yoğun bakışları altında yuvarlanıyor.

Pelvisimi yuvarlayıp kaldırarak daha derin bir penetrasyon peşinde koşarken yumuşak zevk sesleri benden kaçıyor. Bu

Fit zaten sıkı, ama o kendini tutuyor. Hamilelikten dolayı oram şişti. Yine de daha fazlasını istiyorum. "Daha fazlasını, Max. Seni hissetmek istiyorum."

Dudaklarımı yalamak için eğiliyor ve ben de dilini ağzıma almak için açılıyorum. Öpüşmemiz hızla yiyip bitirici bir hal alıyor. Kalçaları uyluğuma doğru sallanmaya başladı. Ve işte bu... *Onu* elde ediyorum.

Tanıdık karıncalanmalar ayak parmaklarımdan kulaklarıma hücum ediyor, tırmanan bir his, bedenimi tüketen kucağında her yerde titremeye zorluyor. İki parmağını yapışan duvarlarıma doğru bükerek içimi hassas bir şekilde işliyor.

Miyavlayan bir karmaşaya dönüşüyorum.

Sonra bu his zihnimi boğuyor, kafamı karıştırıyor, beni istediğim şeyden uzaklaştırıyor... İstediğim şeyden... *Tanrım*, dudakları çenemden boynuma doğru inerken inliyorum. Bornozum düşüp açıldı. Köprücük kemiğimdeki çukuru dilliyor, sonra ıslak bir şekilde aşağı iniyor.

Aşağı.

Aşağı.

Hayır. Peki, tamam. Sadece biraz yala.

Beni nazıkçe sırtüstü yatırırken ellerim siyah saçlarını kavramak için havalanıyor, böylece geniş omuzları kalçalarımın arasına yerleşebiliyor. Kalın parmakları beni geriyor. İçeri itiyor. İçeri. Dışarı.

Tanrım.

Zihnim zevk içinde yüzüyor.

Dili kıvrımlarımın arasından geçip yukarı doğru klitorisime ve beni parmakladığı yere doğru ilerlediğinde gözlerimi kapatıyorum. "Siktir. Bu amcık. Hepsi benim tarafımdan kirletilmiş. Ve hepsi benim."

Kaba sözleri kaslarımı kasıyor, doruk noktam parmaklarının ve dilinin ucunda bir ısı topu gibi birikirken sırtımı kamburlaştırıyor. Bu çok iyi, ama istiyorum... Boşalmayacağım. Onu içimde istiyorum. Ortak bir orgazm.

Nefes al, Cassidy.

Taşkın bir his kütlesi benimle alay ediyor. Tamamen teslim olmamak için kendimi sıkıyorum. O içime girene kadar boşalamam. Ben güçlüyüm. Kontrol bende.

Sonra çenesindeki kıllar yumuşak kalçalarımı sevdiğim şekilde ovmaya başlıyor... ve dili, *Tanrım*. Dili her vuruşta baskıyı sona erdirmekle tehdit ediyor, seksi derin inlemeleri benim kadar zevk alacağına söz veriyor ve parmakları kaslarımın en harika şekilde yorulmasını garanti ediyor.

Frick, yapamam...

"Max." Başım dönüyor. "İstiyorum..."

Sen!

Sertçe boşalıyorum, orgazmım patladığında ayak parmaklarım bir çığlıkla kıvrılıyor. Saçlarını avuçladığımda, kalçalarımı kapattığımda ve yoğunluğu bir uğultuya düşene kadar yüzünü sürdüğümde enerji dalgası şimdi içimde seğiriyor. Hem hayal kırıklığı hem de rahatlama beni

memnun, doygun halimle buluyor. Lanet olası göt kafa. O kazandı. Beni kandırdı.

Max beni kollarına alıyor ve boynunu kendi boynumla çevreliyorum. O yürürken burnum yanağıyla buluşuyor.

beni dışarı çıkarıp ana eve geri götürdü.

Huysuzca pufluyorum. "Adil oynamıyorsun."

Tabii ki surat asmama cevap vermiyor. Doğru olsa bile, şüphesiz daha iyi hissediyorum.

Rahatladım. Tüm hamilelik hormonları mecazi olarak üzerimden atılmıştı.

Kelly'nin odasının önünden geçiyoruz.

Max'in korumamız Carter'ın kızımızın kapısının önünde olup olmadığını hızla kontrol edişini yakalıyorum. Yükseltilmiş bir jakuzinin bulunduğu açık plan banyolu ana süitimize geri döndüğümüzde, beni bir özellik gibi yatağa yatırıyor.

O gitmeden önce ensesini kavıyorum, tırnaklarımı ensesindeki saçlarına geçiriyorum ve onu kendime bağlıyorum. Vücudumun gevşemesine izin verirken orgazmımın ve Max Butcher'ın - zehirli ve tatlı- kokusu beni rahatlatıyor.

"Bizimle kal."

Hala duruyor. "Özür dilerim küçüğüm. Çok özür dilerim; ben bencil bir piçim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben-" Kendine homurdanıyor. "Geçen sefer kaçırdım ve bu sefer..."

"Biliyorum." Kızımızı tek başıma taşımamın, doğum sırasında yokluğunun, ilk birkaç yıl boyunca yokluğunun anılarını yutuyorum. Ve Max Butcher gibi sevgisini sadece fiziksel eylemler ve hizmetlerle gösterebilen biri için, kelimenin tam anlamıyla ikimizi de onca zaman sevemedi...

"Seni seviyorum, Max. Sen harika bir babasın. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben yapacağım. Sadece bana güven, Menace."

Bana sıkıca sarılıyor ve ben de boynunu ve saçlarını gıdıklayarak buna asla inanmayacak olan yanlarını yatıştırıyorum. Karşılığında "Seni seviyorum" duymayı beklemiyorum.

İstemiyorum.

Max gitmeden önce, birlikte yaşamaya başladığımızda bana asla 'beni sevdiğini' söylemeyeceğine, bunun yerine bana her gün davranışlarıyla göstereceğine söz verdi. Bir daha asla gitmeyeceğine dair bir sözdü bu. Var olmak için. Sorumluluk sahibi olmak. Bir kızın hayalini kurduğu türden bir söz. Max böyle yaşıyor. Eylemlerinin bir anlamı olmalı. Kelimeler çok değişken.

Onu böyle kabul ediyorum. Kelimeler... sadece sesler, ama onun eylemleri eriyen ve kalıcı olan baladlar ve biz böyle gerçek bir şekilde seviyoruz. Gözlerimi kapatıyorum ve zaman bizimle birlikte böyle uzuyor - kalbi benimkinin üzerinde atıyor ve nefesi yüzümde dalgalanıyor. Dilinin anısı

bedenimde mırıldanıyor ve beni ısıtıyor. Benim Max'im. Benim

Tehdit.

Birkaç uzun dakikadan sonra, yatağa doğru ilerlediğini ve bana ağırlık vermemeye dikkat ederek yan yattığını hissediyorum. Uzanıp sıcak avucuyla bebeğimizin üzerini örtüyor.

Nazik ve sahiplenici bir tutuş. Gözlerimin arkasına iğne batıyor.

Konuşmaya başlıyor, nefesimi ve onunla birlikte ruhumu da yakalayan duygusal ve derin bir ifade. "Sen oradayken sana nasıl bakacağımı bilmiyorum." Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından

dökölüyor, şakaklarımdan aşağı süzölüyor. Acaba uyuduğumu mu sanıyor? Bu yüzden onları kapalı tutuyorum, hareketsiz kalıyorum ve

Onu doğmamış çocuğuyla bırak.

"Senin için ne hissettiğimi sana gösteremem. Ya da bu aile için ne kadar önemli olduğunu. Kız kardeşin için. Karım için. Bana. Sana bir gün göstereceğim. Eğer bekleyebilirsen. Güçlü ol. Karıma karşı nazik ol. Onsuz yaşayamam. Ve dışarı çıkıp ilk nefesini aldığı anda, ilk seni tutmak için orada olacağım. Doğduğun anda ve ondan sonraki her lanet günde sana karşı ne hissettiğimi davranışlarımla göstermek için orada olacağım. Yemin ederim."

Küçük yumruyu parmağıyla daire içine alıyor. Ve ben sessiz, mutlu gözyaşları döküyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

bronson

6TH AY

Oğlumla oynuyorum.

Kızlar cinsiyetlerini öğrenmek için doğana kadar beklemeye karar vermiş olsalar da ben biliyorum. Bu benim oğlumun yeniden bedenlenmiş hali. Biraz ondan, biraz benden. Bu o. Biz gençken bizden koparılan.

Oğlum benim.

Ve yakında onu kucağıma alacağım.

Dirseklerimin üzerinde dinlenirken minyatür parmak-BMX'imi kullanıyorum ve Shoshanna'nın kötü çatlaklarından aşağı kayıyorum. Cildindeki kaplan çizgilerini toprak izi olarak kullanıyorum.

Bisiklet kasık çizgisinin sınırında ani bir çapraz duruşa geçtiğinde cırtlak bir ses çıkarıyorum.

"Tehlike ileride," diye sessizce sesleniyorum ve Shoshanna uykusundan uyanıyor. "Kaygan
görünüyor."

Belki biraz daha aşağıya

inmeliyim. Derinliği test et.

Yapma, Bronson.

Sırıtiyorum. Güzel kıvrımlarına gelene kadar motoru aşağıya doğru yuvarlıyorum, motorumun kıvrımlarının arasına sıkıştığı görüntüsü, kurtulmak için lastiği klitorisinin üzerinde döndür-

"Sakın buna cüret etme," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle.

"Günaydın bebeğim," diyorum, oğlumla oynadığım yerden kayarak annesinin yüzüne bakıyorum.

Siyaha yakın saçları dudakları ve çenesi boyunca uzanıyor, zeytin tenine mükemmel bir katkı sağlıyor. Benimki gibi.

İkimiz de bronzlaşmışız. Ben: Yarı Sicilyalı. O: Yarı Mısırlı. Oğlumuz da muhtemelen bronzlaşacak.

"Çok güzel görünüyorsun." Bir gözünü açıyor, parlak kehribar rengi bir küre güneş ışığında parlıyor. Bitkin bir halde yüzünü buruşturuyor.

Büyüleyici.

*Benim güzel dikkat
dağıtıcım. Her lanet
sabah.*

Her lanet gece.

Bebeğim bebeğimi doğuruyor.

Onu izlerken, bebeğimizin onun içinde büyüdüğünü hayal ederken, sikim bacağı boyunca genişliyor. Kimse beni Shoshanna kadar sertleştiremez. Sadece onu görmek bile beni acıtıyor.

"Çok yorgunum." Ağır ağır iç çekiyor. "*Tanrım*, bu hamilelik. Benden her şeyi alıp götürüyor. Düşünemiyorum bile."

Bence sen harikası, bebeğim.

Tüm bu zor işleri yaptığınız için teşekkür ederim.

"Uyu o zaman." Elimle dolgun göğüslerinin kıvrımlarını takip ediyorum, onları zıplatma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine güneye yöneliyorum. "Seni öyle nazikçe becereceğim ki-"

"Hayır." Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve yatağın kenarına doğru kayıyor, giderken çarşafı da kendisiyle birlikte çekiyor.

Kaşlarımı çatıyorum, yatağın üzerinde doğruluyorum. "Nereye gidiyorsun? Yorgun olduğunu söylemiştin. Kıçını buraya geri getir-"

"Koca kıçım."

Tatlı vücudunu çarşafı örttüğünde içimde öfke kaynıyor.

Omzunun üzerinden sesleniyor. "Ben şişmanım ve sen beni lanet bir dağ sırası gibi kullanıyorsun."

Öyle söyleme, bebeğim.

"Dağları seviyorum." Sesimi dengede tutmaya çalışıyorum ama onun güvensizliği hiçbir zaman zihnimde sakince oturmuyor. "Tepeler. Sıradağlar. Gözetleme yerimizi hatırlıyor musun bebeğim?" Gençken birbirimizi sevmek için gittiğimiz yer. Oğullarım ve kızımın toprak bir yolda olmaktan daha çok tercih edeceğim bir yer yok."

Dudaklarına hüzün oturur. "Elbette."

Sikerim böyle işi.

Ayağa fırlıyorum ve onu banyoya kadar takip ediyorum. Cehennem gibi tedirgin, bu yüzden ona isteklerimin izin verdiği kadar yer veriyorum. Diş fırçamı kaptığım gibi inci gibi beyazlarımı temizlemeye başlıyorum.

Yansımasına küçümseyerek bakıyor ve ben bundan nefret ediyorum. İçimde bir sıcaklık oluşuyor. Sevdiğim kıza öyle bakmaması için onu uyarmak istiyorum.

Bundan hoşlanmadım bebeğim.

Sonra arkasından yükselen bana kaşlarını çatıyor ve ben de masum numarası yapıyorum, "Ne? Sadece parlatıyorum."

Muhteşem vücudunu inceleyebilmek ve içten içe kendinden nefret edebilmek için yalnız kalmak istediğini biliyorum.

Bunu yapmana izin vermeyeceğim.

Ağzım diş macununun köpüğüyle dolup çenemden aşağı damladığında yumuşuyor. "Sen tam bir kaçıksın." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirliyor. Gözlerini çıplak bedenimde gezdirirken

Onun için hazırda bekleyen sikime. *Efendim, evet, efendim. Emrinizdeyim, bebeğim.* "Ve sen çok mükemmelsin." Bir hırıltıyla kendine baktı. "Ve ben kocamanım," diye ısıırıyor, ama ben sadece sırtıyorum çünkü her santimini seviyorum. "Gülümseme. Cassidy ve Fawn hâlâ küçük bir bowling topu yutmuş gibi zayıf görünüyorlar, bense son on yıldır pasta yiyormuşum gibi görünüyorum."

"Pasta severim."

"Ben lanet bir balınayım." Çarşafı indirerek aynada tüm kıvrımlı vücudunu gözler önüne seriyor. Sanki neye benzediğini bilmiyormuşum gibi, sanki uyurken ona bakıp memelerinin tümseklerine bakıp otuz bir çekmiyormuşum gibi. Nasıl zıpladığını hayal ediyorum. Oğlumu taşırken benim için hiç bu kadar ateşli olmamıştı.

Birkaç çizgi şiş karnının üzerinde kötü çizgiler oluşturuyor ve daha fazlası da mutlaka onlara katılacak. Her gece cildine yağ sürüyorum ama o da bu çizgilere yatkın falan. Biz de bahar tavuğu değiliz.

Belki de yaşla ilgili bir şeydir.

"İlk olarak." Ereksiyonum çıplak etli kıkına bastırılana kadar arkasından yaklaşıyorum. "Balinalar çok görkemlidir." Dişlerimin arasındaki fırçayı gıcırdatarak, dikenlerin ve düşen beyaz köpüğün etrafından konuşuyorum. "Balinalar hakkında saçma sapan konuşma bebeğim. İkincisi" - siki kıkının yanaklarının kalın dikişinde yuvarlıyorum- "Senden daha fazlasını istiyorum. Daha fazla dağ. Daha fazla iz. Daha fazla hayat." Her iki yanındaki makyaj masasını kavırıyorum, parmaklarımı görmesi için esnetiyorum. "Büyük ellerim var, bebeğim. Benim için doldur onları."

Ağzının kenarına isteksiz bir gülümseme yerleşiyor. "Sadece dişlerini fırçala, Çatlak. Stone yakında uyanacak."

Yaramaz düşünceler zihnimde dönüp duruyor. Üzerine eğilip lavaboya tükürüyorum ve fırçayı duruluyorum. Sonra karnının etrafında dolaştırıp kalçalarının arasına daldırıyorum. Onları birbirine bastırıyor. "Dur."

"Bu yeni bir fırça, bebeğim.

Temiz." "Ben temiz değilim."

Dizimi arkadan kalçalarının arasına sokuyorum, her zamankinden biraz daha agresif ama heyecanlıyım. *Ne diyebilirim ki?* Onun dolgun boncuğunu parlatmak istiyorum. "Mükemmel."

Bir elim kalçasının yanındaki makyaj masasında, diğeri de bacaklarının arasında dolaşırken onu yerine kilitliyorum. Diş fırçasını kıvrımlarının arasında kaydırıyorum. Erişmek istediğim için bacağımı kalın kalçalarının arasına daha fazla bastırarak onları genişletiyor ve açıyorum. Amı benim için açılıyor, ben de yumuşak kılları klitorisinin etrafında dairesel bir yol çizmek için kullanıyorum.

Sıkı bir inilti dudaklarını terk ediyor, bir spazm onu denge için iki elini de makyaj masasının üstüne koymaya zorluyor. Sanki yumuşak dikenlerin sinirleriyle doğrudan bir bağlantısı varmış gibi. Ve şimdi buna bayılıyor. Uzun, zarif parmakları fırçamla birlikte granit üzerinde bir dalga gibi hareket ediyor.

Mükemmel görebilmek için aynayı kullanarak, ipeksi dikenleri olan şişman boncuğu daire içine

alıyorum. Sanki Tanrı sırf bu anı yaşayabilmek için hassas diş etlerine ihtiyacım olduğunu biliyordu. Kendi kendime gülüyorum. "Bu bana silahın olduğu o günü hatırlattı. Hatırlıyor musun bebeğim? Glock'uma binmeyi ne kadar çok seviyorsan, sikime binmeyi de o kadar çok seviyorsun. Benim dişi aslanım."

Bir ürperti ile gözlerini kapatır.

Sonra onu uyarıyorum. "Kızıma bir daha öyle bakma," diye kulağına nefes veriyorum, ses tonumda bir gerginlik var. "Kızımın vücuduna bir daha öyle bakma. Bu vücudu Stone'a borçlusun. Bu bedene nefes borçlusun. Hayatı. Sevdiğim şey o. Seviştiğim şey. Hayalini kurduğum şey. Tuttuğum şey. Kokla. Bir daha kızımın vücuduna saygısızlık etme." Kolların üzerinde sallandıkça sikim sertleşiyor. Kovalıyor. Daha fazlasını istiyor.

Taşaklarım ağırlaşıyor. Ereksiyonumu onun kık yanaklarının arasına sıkıştırıyorum ve nefes nefese kalan ve bana teslim olan hamile tanrıçaya konsantre olurken kendimi kanala sürtüyorum.

Shoshanna'nın başı göğsümün sert yüzeyine doğru düşüyor. Gözleri yuvarlanırken göz kapakları dans ediyor ve inerken dudakları aralanıyor. Fırçayı amının titreyen iç kıvrımlarına daldırıyorum ve tekrar klitorisine bastırmak için hızla geri çekiliyorum.

Büyülenmiş, hatta **m e s t** olmuş bir halde, güzel dikkatimin dağılmasını izliyorum. *Lanet* olası elleri. Dudaklarımı yalıyorum, onun görüntüsü beni ateşler içinde bırakıyor.

Görüş alanım daralıyor.

Çok ateşlisin, bebeğim.

Orgazm tehdidi, sikimi onun kıcının dikişinde çalıştırırken içimden bir hırıltı çıkarıyor. Eğer onu diş fırçamın üzerinde bitirmeye aşık olmasaydım, kendimi yağlar ve aynı anda kıcını becerirdim.

Ben hızlanıp tomurcuğunu ısrarlı daireler çizdirirken tek yapabildiği "*Bronson*," demek oldu. "*Aman Tanrım. Bu- bu- Siktir!*"

Son kelime boğuk bir çığlıkla ağzından dökülüyor. Boşalırken çıkardığı ses, önümde titrerken kıcının zıplaması taşaklarımı kasılmaya zorluyor. Sıcaklık omurgamın tabanını sarıyor ve ben onun beline ve karnıma boşalırken göğsümden bir inilti yükseliyor.

Orgazmımı yaşarken öne düşmemeye ya da geriye doğru tökezlememeye çalışıyorum, boşalmanın son darbelerini homurdanarak dışarı atıyorum. Kaslarımın uğultusu ve zihnimin sessizliği azalıyor.

Burun kıvrırarak saçlarını öpüyorum ve ardından diş fırçasını ağzıma götürerek Shoshanna ve nanenin tadının nasıl olduğunu görmeye karar veriyorum. Dişlerimi tekrar fırçalıyorum.

Gözlerini deviriyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

7TH AY

Clay beni nazikçe ama tam bir hakimiyetle ve bedenimi derinlemesine anlayarak alırken inliyorum.

Onun bana olan iştahı, benim de ona olan iştahım doyumsuz, aralıksız... ahlaksız. Bir türlü doyamıyoruz. Kalçalarım onun bebekleriyle şişerken bile, o beni daha sık istiyor gibi görünüyor.

Daha nazik, *evet*.

Ama bir o kadar da tüketici.

Yatağın kenarına yan yatmış ve dizlerimi yukarı kaldırmış bir şekilde, o itip kakarken büyük beyaz yastığı gövdemin üzerine koyuyorum.

Tanrım, çok derin.

Kıçıma girip çıkarken ve parmak uçlarını amımın ıslak kıvrımları boyunca oynatırken lüks yastık yumuşak ve rahatlatıcı.

Acele etmez.

Gösteriyi izler.

Tamamen çıplak, güçlü bir koluyla beni tutarken geniş göğsü yayılıyor. Karın kaslarından oluşan bir ızgara kalın sikine doğru iniyor.

En güzel ve çekici şekilde ölümcül.

Şeytan diğer tüm yaratıklardan daha çarpıcı olacaktır; ruhunuzu yutmak için derinize batmadan önce sizi kendi isteğinizle içine çekecektir.

Clay Butcher istediği her yerimi yiyip bitirebilir ve ben de onun alıp götürmesi için açılacağım.

Görüntü, his ve baskı beni alt ediyor ve boğazımdan inliyorum.

"İşte bu, benim tatlı kızım." Sesi, üzerime ılık bir sıvı gibi dökülen hışırtılı, lezzetli bir tını. "Ben senin bu özel parçanı alırken nefes almayı unutma."

Emrettiği gibi yapıyorum.

Pantolon.

İtme.

Tanrım.

"Küçük geyik, böyle çok tatlısın." Parmak uçları titreyen amımı okşuyor. "Sikime muhtaçsın. Beni güzel kışına alıyorsun ama ıslak amının içinde umutsuzca beni istiyorsun." Leğen kemiği etimle buluştuğunda onu terk eden inilti kışımında gümbürdüyor. "*Tanrım. Buranın* her santimini alıyorsun."

Parmaklarını omurgamın dibine kadar takip ediyor. "Benim için eğil." Eli belime bastırıyor, vücudumu hoşuna giden bir açıyla eğilmeye ikna ediyor. "Aferin kızıma. Eğildiğinde vücudunun ne kadar güzel görüldüğünü göster bana."

Durakladığında yüzümü yastığa gömüyorum, tamamen içimde kılıflanmış halde. Gözlerinin bedenimde dolaştığını hissederek, sikini sıkmamak için kendime söz veriyorum ama bunu yapma ihtiyacı zihnimde bir talep çılgılığı gibi yükseliyor.

"*Efendim,*" diye haykırıyorum o nabız gibi atarken, sadece birkaç santim dışarı çıkarıyor ve tekrar tekrar içeri itiyor.

"İşte benim iyi kızım. Sakin ol. Benim için çok uslu duruyorsun. Çok mükemmel eğitilmiş ve gerilmişsin. Nefes alıyor musun, tatlı kızım? Bana dudaklarını göster."

Aklım yukarı ve içime doğru hareket eden basınçtan kayıyor, ama bana söyleneni yapıyorum. Yastığı çeneme kadar çekerek dudaklarımı yastığın üstünden ayırıyorum ve onun için derin nefes alıyorum.

"Şişmiş dudaklar. Tıpkı amın gibi. Küçük göt deliğın gibi, karnın gibi. Tüm güzel kısımların benim yüzümden, vücuduna yaptıklarım yüzünden dolgunlaştı."

"*Evet.*"

Parmaklarının amımdaki küçük tıngırtıları beni onlara doğru sallıyor. Doldurulmak için çaresizim. Biliyorum, eğer onları sadece içimde kaydırırsa, yanacağım. Patlayacağım.

"Daha fazla," diye

yalvarıyorum. "Daha fazla,

efendim." "Terbiyeli ol, tatlı

kız."

Arzuyla doymuş bir halde inliyorum. "*Lütfen.*"

"Çok iyi." İki parmağını içimde öyle bir doğruluk ve özenle kaydırıyor ki, minnettarlık iniltimi tutamıyorum.

"Ne güzel bir ses, küçük geyik."

Yıldızların saçıldığı karanlık bir dünya gözüme çarptı. Hamile olmayı seviyorum. Her şey daha yoğun. Daha yüksek. Daha alçak. Daha yüksek. Daha acı. Daha tatlı. Daha derin. Parmaklarının üzerinde sallanıyorum, o daha sert ve kararlı bir şekilde girip çıkarken kendimi beceriyorum.

Yastığı kavriyorum ve onun her iki deliğime de tamamen çelişkili şekillerde girmesini sağlıyorum. Kışımındaki sert, derin itişler onu hırlatırken, parmakları sabit ve nazik kalıyor ve ihtiyacım olan her şeyi yapıyor. Nereye odaklanacağımı bilmek zor, ama beni hız kesmeden

almasına izin veriyorum - ihtiyacı *olduğu* şekilde.

"Çok ıslak. Çok sıkı. Genç nişanlımın mükemmel am dudakları dilimi ve sikimi seviyor ve gün boyu oynanmak istiyor. Çok şımarık ve açgözlü."

Öyleyim.

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarını, sözlerini, *aletini alıyorum*.

En fazla iki dakika sonra, elini beceriyordum, parçalanırken amım onun itici parmaklarına yapışıyordu ve rahatlayamıyordum... Yapamıyordum. Tanrım. *Lütfen*. Rahatlayamıyorum. Kıcımlı sikinin etrafına sıkıştırıyorum ve dudaklarından bir tıslama duyuyorum.

"*Tanrım*," diye ısıırıyor ama orgazmım boyunca, inlemelerim ve kıvranmalarım boyunca, şiddetli titremelerimize ritmini kaybedene kadar o özel yeri delmeye devam ediyor.

Karanlık ihtiyacına karşı kontrolünü kaybeder.

Ben bir zevk uçurumuna dalarken, o bir eliyle enseme uzanıyor ve sertçe kavırıyor, böylece beni tahrikleriyle yatağa fırlatabiliyor. Her şey çok hızlı oluyor.

Dalga dalga gelen zevk beni boğuyor ama gözlerimi zorla açıp onun parçalanışını izliyorum. Bu benim en sevdiğim şey. Benim şeyim. Sadece benim.

İçime boşalıyor, sikinin etrafında sıcaklık patlıyor. Boşaldığında cennetteydim. O bir şeytan olabilir ama karanlık zevkleri istediğim her şey.

Arkasına yaslanıp başını kürek kemiklerinin arasına düşürüyor ve son darbeler boyunca inleyerek sikini kıcımın içinde sıkıyor.

Sperminin sıcaklığı sürtünmeyi hafifletiyor, *durgunluk* bana bir anlık rahatlama sağlıyor ve o kendi spermini kontrol etmek için savaşırken ben nefesimi tutuyorum.

"Çok güzel," diye övüyor, başını kaldırıp hararetle mavi bakışlarıyla bana bakıyor. "Ben seni kirletirken bile sen hep çok güzelsin. Benim güzel küçük kraliçem. Hadi seni temizleyelim."

İçimden kenarlar ve ben çığlık atıyorum.

Durdu. "*Sakin ol*." Islak boyunun kıcımın içinden kayma şeklinden dikkatimi dağıtarak eğiliyor ve bana yakıcı bir öpücük veriyor. Anında yastığı bırakıyorum ve ağzını ve dilini kabul etmek için gergin omuzlarını kavırıyorum.

Basit bir şey.

Bir öpücük.

Her şey var. Ve

ben içinde

kayboluyorum.

Dudakları dudaklarımdayken beni yataktan kaldırıyor ve benimle birlikte duşa giriyor, orada her yerimi temizliyor ve diliyle beni biraz daha şımartıyor.

Soyunma odasında, takım elbise ve kravat seçerek güne hazırlanıyor, ancak sahip olduğum yüzlerce kıyafet arasından ne giyeceğime karar verirken beni çıplak bir şekilde dolaşırken izliyor.

Aurora'nın aylar önce benim için seçtiği beyaz poplin elbiseyi çıkarıyorum ve kollarındaki dantellere dokunuyorum. Annem eski dantel parçalarından bir şeyler yapardı.

Rüya kapanları ve duvar halıları dikerdi. Bir keresinde, çok küçükken, tüm çocukların oynadığı gibi kedi olmak istemiştım ve o da bana eldiven gibi dantel patiler yapmıştı. Sonra beni kedi gibi oynamam ve süt içmem için bıraktı ve onu birkaç saat görmedim... Zor, anılara ulaştığımda bile, her

zaman onun gidişiyile bitiyor.

Yine de o benim annemdi. Onun anısına gülümsüyorum, elim şişen karnımın üzerindeki gergin deriyi buluyor.

"Tatlı kız mı?"

Onun duygularımı yakalamaktaki doğaüstü yeteneği karşısında gülümsemem daha da genişliyor. "Eğer bir kızımız olursa," diyorum ona dönmeden önce giysiye. "Adını Ashlee koyabilir miyiz? Annemin adını mı?" Mükemmel erkeksi yüzü bana karşı yumuşuyor. "Ve..." diyerek ona doğru yürüyorum. Ona ulaştığımda, her iki yanağımı da öyle bir kavırıyor ki, her yerimi kucaklamak istediğini belli ediyor. Bana sarılmak. Beni incelemek. Dikkatini çekmek için boynumu büküyorum. "Eğer erkek olursa adını sen koymalısın."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, yumuşak etiyle oynuyor. "Eğer bana bir kız verirsen adını Ashlee koyacağız ve eğer bana bir erkek verirsen adı Luca olacak."

Babasından sonra.

Bunu sevdim. "Peki ya sana iki kız veririm?"

"Yapmayacaksın." Parmağının dudağımı keşfetmesini izliyor. "Kasapların çok nadir kızları olur, küçük geyik.

Kelly üç kuşak boyunca bir ilk."

"Siz Kasap Çocuklar güçlü yüzücülersiniz."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Gerçekten de öyle."

ALTINCI BÖLÜM

maksimum

7TH AY

Hayatımda pek çok pis piç tanıdım. Etrafım onlarla çevrili büyüdüm. Benim sahip olduklarıma sahip değillerdi.

Bir erkek onun için yaşayana kadar hiçbir yere sahip değildir. Kaybolmuştur, ama daha da kötüsü, bunu bilmemektedir. Amaçsızdır. Ta ki gözleri ona odaklanana kadar. Hareketleri ona hizmet eder. Vücudu onu korur. Zihni onun gülümsemesini tekrarlıyor.

Cassidy...

Karım.

Ve bana verdiği huzur.

Barış ve servis altlıkları diyor.

Yanımda, kızım uykusunda derin derin nefes alıyor. Gözleri ince derisinin altında titreşiyor. Bu haldeyken karıma benziyor ve gri gözlerini açtığında benimkiler bana bakıyor ve biliyorum, bu küçük çocuğun benim olduğunu biliyorum.

Onu ilk gördüğüm anı asla unutmayacağım. Çoktan yürümeye başlamıştı, bebekliğini özlemiştim. O... Kabaca iç çektim. İncecik sarı saçları, umut *dolu* bakışları -annesi gibi- *ama* o gözler. Bana bir kahraman gibi bakan, parıldayan aynı gözler.

Hapisten yeni çıkmış bir kahraman.

Sonra "Baba" dedi. Beni tanıyordu. Beni. Onun için bir yabancı değildim. Yokluğum için beni suçlamadı, tüm aşağılamalarını hak ediyordum ama hiç gelmedi. Ve o ana kadar bir kalbin acı çekmeden sızlayabileceğini bilmiyordum.

Yumuşak tacını öperim.

Çoğu gece çabuk yatışır.

Daha erken de gidebilirdim ama bunu yapmaya kendimi asla ikna edemiyorum. Onu terk ettiğimi hissetmeyecek kadar derine inene kadar olmaz... Onu terk edişimi izleyeceği düşüncesine dayanamıyorum- Boğazımı temizliyorum.

Vücudumun yanında sıkışmış, küçük başı pazumda ve altın rengi saçları iki ekose halinde aşağıdayken

Göğsünde her şeyden başka bir şey yok. Tıpkı annesi gibi. Bu iki mükemmel yaratık nasıl oldu da benim oldu, bilmiyorum. Ama olduğum ve yaptığım her şeyi küçümseyen bir yanımda, onların benden alınmasından korkmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu beni çok korkutuyor. İkisinden birini kaybedersem, yapamam - onları kapıya kadar takip eder ve sırf yakın olmak için dışarıda soğukta beklerim.

"Baba?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, düşüncelerim beni gömmeden önce onları susturuyor. Sesimi alçak tutuyorum. "Öyle mi?"

"Yer neden sert? Düştüğümde canım acıyor."

Tavanına yansıtılmış yıldızlara bakıyorum ve ona ciddiyetle cevap veriyorum. "Dünya kayadan yapılmıştır."

*Ama keşke senin için pamuk yünü
olsaydı. Hiç bitmeyen bir yumuşaklık
diliyorum.*

Tıpkı onun gibi. Bir rüyaya ya da günün anısına bağlı bir soru sormak için uyanıyor, ancak birkaç dakika sonra tekrar uykuya dalıyor. Tüm dünya yenidir. Çocukken her şeyin bir soru işareti vardır.

"Peki inşaatçılar neden böyle yapmışlar?"

"Çünkü kaya sağlamdır."

"Ahır mı? Atlar için mi?"

"İstikrarlı demek, ihtiyacın olan şey konusunda ona güvenebileceğin anlamına gelir," diyorum, damarlarımın derinliklerinde o tanıdık yer ve amaç duygusu. Cassidy'nin bana verdiği bir amaç - daha önce çok kaybolmuş bir adam. Ben bu küçük kızın dünyadaki rehberiyim. Onun koruyucusuyum. Onun *istikrarıyım*. Onun ilk deneyimlerini ve öğrenmelerini izleyecek kişi benim... en azından bir süreliğine. O benim.

*Ama Cassidy, karım, o sonsuza dek
benim. Benim ilk aşkım.*

Son nefesimi onu severek vereceğim.

Birden karımı özledim, kapıya baktım ve onun için duyduğum endişe kaslarımı yuvarladı. Kapıyı çarpıp indiriyorum çünkü o uyuyor, güvende. Bunu biliyorum, ama-
Çenemi kırdım.

"Sorun ne baba?"

Saptırarak ekliyorum, "Ya yer balonlardan yapılmış olsaydı? O zaman ne olurdu?"

Kıkırdıyor ve bu tatlı ses karşısında endişem azalıyor. Bunu ben yaptım. Esprilerimle pek tanınmam ama bu küçük kız benim çok komik olduğumu düşünüyor. Huysuz bir pislik olduğumda bile bana kıkırdıyor.

"Hepimiz etrafta zıplıyor ve birbirimize çarpıyor olurduk." Kendini yanıma daha da yaklaştırıyor. "Eğlenceli olurdu baba ama nasıl yer içerdik? Her yeri dağıtırdık."

Bir kez kıkırdadım. "Doğru."

"Ve eğer kumdan yapılmış olsaydı,
batardık." "Bu da doğru."

"Yani..." diye düşünüyor, bilgileri kendisi için sıralıyor. "Düşsek ve canımız yansa bile zemin sert olmalı çünkü *sabit* ve ona güvenebiliriz ve etrafta zıplayıp ortalığı dağıtmayız, öyle mi?"

Dudaklarımı alnına bastırıyorum, onun düşüncelerini ve sesini kendiminkine tercih ediyorum. "Sen söyle."

"Sanırım..." "Sanırım, evet." demeden önce küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor. Zemin sert olmalı."

"İşte cevabınız."

"Ben gerçekten *daha zeki*yim..." Sözleri bir esnemeye ve onu uykuya sürükleyen birkaç ünsüze dönüşüyor.

Nefes alış verişi ağırlaştığında yatağından kayarak çıkıyorum ve odasını terk ediyorum.

Yüzü kızımın yatağının altındaki her canavarı korkutacak Carter'a başımı sallayarak, onu kızımın kapısının önündeki görevinde bırakıyorum.

Odama döndüğümde Cassidy'nin yorganın altında yatağın küçük bir bölümünü kapladığını görüyorum. Bakışlarımın altında onun şeklini haritalandırıyorum. Kıvrılmış, hamile karnını tutuyor. Elim de onu tutmak için seğiriyor. Elimi onun üzerine koyuyorum ki bu hareketle sevgimi hissedebilsin.

Duşumu alıp yatağa girdiğimde, dünyamı ellerimin arasına alıp uyumaya hazırım. Ama Cassidy'nin kokusu sikimi göbeğime kadar kalınlaştırıyor.

Lanet olsun diye inliyorum. Bunu görmezden gelerek omurgasını vücudumla örtüyorum ve kolumu onun üzerine sarıyorum, oğlumu avucumla örtüyorum ve annesini olabildiğince yakından tutuyorum.

Elimin altında, onun hareket ettiğini hissediyorum. Bunu ilk kez hissetmiyorum ama üzerimde aynı etkiyi yaratıyor. Midem, dünyam, nefesim kesilene kadar çöküyor. Burada olduğumu bilmesi için geri bastırıyorum. Her zaman burada olacağım.

"*Lütfen*, Max."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama onun tam olarak nerede olduğunu öğrenene kadar kılımı bile kıpırdatmıyorum, yani üzerine yuvarlanmıyorum ya da dirsek atmıyorum - onu incitmiyorum.

Üzerime uzanıyor, dudakları usulca boğazımda geziniyor ve... *sik beni*. Boşalmak için can atıyorum. Sikim benden önce uyandı.

Ya da hiç uyumadım.

"Küçüğüm." Ona dokunmak için kolumu kaldırıyorum ama dokunamıyorum. Çenemi yukarı doğru eğdiğimde, kısıtlanmamın suçlusuyla karşılaşıyorum - bileğimi saran ve yatak başlığına bağlanmış bale bandıyla.

Vücudum ısı ile dolup taşıyor.

Sikimi içine sokmayı, beni yutmasını ve emmesini bu kadar çok istemem çok tehlikeli.

Onu ikiye böleceğim.

O kadar kırılgan ki, ama bunu görmüyor. Hamile kaldığından beri kilo vermiş.

balerinlerimden hiçbirini değildi. "O bandı

bir saniyede koparabilirim."

"Ama yapmayacaksın," diye fısıldıyor tenime karşı, sürünerek aşağı iniyor, hamile karnı bana dokunuyor.

Cassidy tamamen uyanmamı beklemiyor, ağzını sikimin etrafına sarıyor ve uzunluğunu yutuyor, dili altta titreşen damara karşı dalgalanıyor.

Sikeyim.

Boştaki elimle geriye uzanarak yatak başlığını kavırıyorum ve onu vahşî bir hayvan gibi yakalamamak için kaslarımla mücadele ediyorum.

Aylardır seks yapmadık. Yapamıyorum. Onu incitme riskini göze alamam, ama- *lanet olsun*, sikimin etrafında iniyor, titreşimler damarlarımı dolduruyor. Damarlarımı dolduruyor. Ve ben onu orada istiyorum.

Beni dilinin arkasına götürüyor, tıkanıyor ve ben hem kendimi daha derine sokmak hem de nefes alıp almadığını kontrol etmek için geri çekmek istiyorum. Ama...

Sikeyim, ağzı çok güzel.

KontROLSÜZ elimle aşağı uzanıp boğazını okşuyorum, o da beni sert ve hızlı bir şekilde emiyor, açgözlü bir emişle başım yanıyor ve ateşli dürtülerimi kontrol etme çabasıyla bedenim titriyor.

Kontrolünü kaybetme, Max, seni göt herif.

Kalçalarını esnetip ağzına sokuyorum ama o duruyor ve sikim dilinin üzerinde kayarak dışarı çıkıyor.

Geri çekilmekten taşaklarım ağrıyor, ama şimdi vücudumda koşturuyor.

Sakın buna cüret etme, ufaklık.

Hırlayarak bileğimi yatak başlığından kurtarıyorum, kumaşı kolayca koparıyorum ama yeterince hızlı değil çünkü beyaz kalçalarını üzerime yayıyor, kendini sikimin üzerine indiriyor ve... Lanet olsun, onun içinde olmanın verdiği rahatlama bir anlığına beni kör ediyor.

Mükemmel bir an.

Bir teselli anı.

Kendimi o kadar da hor görmediğim bir an.

Sonra homurdanıyorum, narin bedenine bir santim daha girmesini engellemek için kalçalarına sahip oluyorum. Aşağıya bakıyorum. Gerilmiş ve açılmış amcığı, sikimi saran pembe bir kurdele gibi. Yarısına kadar inmiş. Ağzı açık, nefes nefese ve köşeleri mutlak bir rahatlama gülümsemesiyle işaretlenmiş.

"Max," diye iniyor, sikimi sıkıyor, gözlerini tüketen bir zevke zorluyor. Uzunluğumun yarısına kadar dans ediyor, kalçaları yuvarlanıyor ve dönüyor. Onu burada tutsam da tutmasam da beni becerecek.

"Ufaklık," diye uyarıyorum.

"Bırak beni, Max. Gerekirse dururum, söz veriyorum." Sesi boğuk çıkıyor, içime daha fazla

girişiyor ve ben de ona izin veriyorum. Kalçalarını serbest bırakarak, aşağı doğru iniyor.

"Bir santim daha," diyor usulca, titreyerek. Sonra bir tane daha çekerken haykırıyor ve beni derinlemesine emerken çenemi sıkıyorum. "İki." Kendini benim sikimle dolduruyor. "Üç. Dört..." Nefes nefese devam ediyor.

Nefes alışım şiddetleniyor. Amı pelvisimle buluştuğunda, miyavlaması o kadar derin bir yerden geliyor ki, sesin aletimin etrafında titreştiğini hissediyorum.

Yaramaz küçük balerin.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, onu yiyip bitirmeye hazırım ve o, gözlerimde alevlendiğini hissettiğim niyetlerime karşı kıvranıyor; karımı hala korkutuyorum.

"Sen yaramaz bir kızsın." Bir elimle pürüzsüz yuvarlak karnını tutuyorum, onu koruyorum, aklımı onun vücudunda kaybederken güvenliğini sağlıyorum. Diğer elimi yukarı kaydırarak, onu yerinde tutmak için boğazına sahip oluyorum, "Bunu sen istedin," yukarı kaldırıyorum, derinliklerine vuruyorum, tatlı dudaklarından bir çığlık atmaya zorluyorum. "Sikimi içine sokmamı mı istiyorsun? Ha? Seni açmamdan hoşlandın mı? Saflığını bozmamı mı? Bana küçük balerinimin kocaman sikime gömüldüğünde neye benzediğini göster."

"Max," diye nefes alıyor, gerginlik sesini yükseltiyor.

Kendini göğsümde sabitliyor ve sadece minik dansçımın yapabileceği pürüzsüz, şehvetli bir şekilde bana binmeye başlıyor - zarafet ve şıklıkla. Sanki benim için gösteri yapıyormuş gibi.

Benim

için.

Sadece

benim

için.

Kızarıyor. "Oh, *Tanrım*." Üzerimde sallanıyor, titriyor. "Her yerdesin. Seni her yerde hissedebiliyorum."

Benim küçük masumiyet parçam, sikimi amına emiyor, içindeki uzunluğumu talep ediyor, ikimiz de bunu durdurabileceğimi bildiğimiz halde beni sıkıştırıyormuş gibi yapıyor... Yapabilirdim.

Sikeyim.

Kısa süre sonra, güzel vücudu ve şehvetli hareketleriyle beni huzurlu bir yere götürüyor. Buna ihtiyacım var. Oysa hep onu da benimle birlikte karanlığa sürüklediğimi hayal ederdim, ama *yanılmışım, yanılmışım*. Üstümde sallanırken, gözleri gözlerime yapışmış, yumuşak ve aşık, hamile karnı şehvetli hareketleriyle yuvarlanırken, beni karanlıktan aydınlıkta onunla buluşmam için yönlendirdiğini fark ediyorum.

"Seni seviyorum Max," diye fısıldıyor ve kalbim o kadar sıkışıyor ki bu hissin etkisiyle zar zor nefes alabiliyorum.

Nasıl hissettiğimi göstermek için boğazını sıkıyorum. Zaten neredeyse oradaydı, kendini daha hızlı çalıştırıyor, yukarı doğru sürüklenirken inliyor ve tekrar aşağı yuvarlanırken ağlıyordu. Amı açılıyor ve beni tutuyor.

"Max!" O nefes nefese yalvarışında benden destek isterken orgazmı benim adım oluyor.

"Tuttum seni, küçüğüm." Ayağa kalktım, karnını ezmeye çalıştım ve titrerken onu tuttum.

Be

n. *Hay sikeyim.*

Şuna bak.

Güzel açık dudaklar. Burnunun kenarında çiller var. Altın rengi gözleri zevkle parlıyor.

Cassidy Slater'ım.

Amcığı şaftımın etrafında dalgalanırken, ağrıyan taşaklardan zevk alırken, dölümü talep ederken, karanlığı görüyorum, sonra... Başımı geriye atıyorum ve hırlıyorum, aceleyle doruğa ulaşıyorum, sikimi onun dar ıslak kanalına pompalıyorum, onu benimle dolduruyorum, tıpkı aklımın her santimini onunla doldurduğu gibi.

"Ben kazandım," diye pantolonunu indiriyor, ensemini avuçluyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Rekabeti yok edeceğim, ufaklık."

"Sen benim en büyük rakibimsin. Sen ve senin suçluluğun. Gözlerindeki nefreti görüyorum, Max. Pişmanlığını görüyorum. Bu duyguyu da yeneceğim. Şeytanların kaybedecek, Tehdit. Ben gerçekten korkutucu bir insanım," diyor kıkırdayarak.

Lanet olsun.

Bu ses.

Senin kahramanın olacağım, ufaklık.

YEDİNCİ BÖLÜM

KİL

8TH AY

Adamlarımız Aurora'nın bavullarını mermer merdivenlerden indirerek bekleyen üç arabaya götürüyor. Tüm ev taşınma telaşıyla çalkalanıyor ve Aurora kesinlikle hissettiği duygularla mücadele etmek için kendini meşgul ediyor.

Bunu ben de hissediyorum.

Bu büyüleyici kadın doğduğumdan beri benim ikizim oldu. Ama bu benim vereceğim bir karar değil. Onu en eski, en değerli arkadaşım olarak görüyorum, ama onun sevgisi başka kadınlarda, benimki ise sadece bir tanesinde-Fawn.

Aurora yıllar önce *Cosa Nostra*'daki yerini sağlamlaştırmak için benimle evlendi, izin verilen tek yolla, karım olarak. Benim küçük geyiğim için yeminimizi bozduk. Onun Aile'deki konumunu riske attık; boşanma bir hafta önce gerçekleşti.

Artık bana, Bölge'ye bağlı değil ama kalbi hala *Cosa Nostra* için çarpıyor. Bunu benden bile daha çok istiyordu. Babası gibi istiyordu, tek bir amaç ve yer duygusuyla.

İşte bu yüzden, Sicilya'daki Don'umuz, vaftiz babamız Alceu, onun sadakatini ve yeteneklerini haklı olarak kabul etti. Birkaç hafta önce telefonda bana, "Eğer o bir horozla doğmuş olsaydı, sen ölmüş olabilirdin, evlat," demişti.

Muhtemelen haklıdır.

Evlerimizi birleştirmek yerine rakip olmuş olabiliriz. Aynı rollere girmemiş ya da aynı saygıyı geliştirmemiş olabiliriz...

Asla bilemeyeceğiz.

Ama ne yazık ki, Alceu ona kendi yanında, sağ tarafında bir yer verdi. Bir kadın. Bu duyulmamış bir şey ama Aurora için -eski karım için- istisnalar yapıldı, kurallar esnetildi ve bu yeni dünyaya meydan okuyan erkekler ölümü çabuk bulacaklar.

O da benim kadar acımasız.

Belki de daha fazla.

Bir kadın, bir erkekten çok farklı bir şekilde acımasız işler yapar; Sicilya'daki Aileyi etkileyeceğinden eminim. Kız kardeşlerini de yanında götürüyor, orada onun rehberliği ve koruması altında olacaklar.

Ve uzaktan, her zaman onun müttefiki olacağım.

Arkadaşı.

Bana yaklaşırken kravatımı gömleğimin altından düzeltiyorum, koyu renk saçları sırtından aşağı mükemmel bir şekilde iniyor, teni sadece güzellik değil aynı zamanda güç de yayan sıcak bir zeytin parıltısı. "Beni özlemeyeceksin, değil mi Clay?"

Dudaklarıma bir gülümseme çarpıyor. "Seni özlemek fikrini değiştirmeyecek. Zamanımı boşa harcıyorum ama evet, yine de yapacağım."

Avucunu yanağıma koydu. "Artık ikimiz de istediğimize sahibiz Clay."

"Alceu bu dünya için fazla uzun değil, gittiğinde desteğime ihtiyacın olursa-"

"Clay." Bana elini sallıyor, umursamaz bir tavırla ve gülümsemem daha da genişliyor, çünkü her konuda gerçekten eşitim olarak gördüğüm tek kişi o. "Sicilya'yı, ülkemi yöneteceğim."

"Evet," diye kabul ediyorum çünkü öyle olacak. Zamanı geldiğinde, Aile'nin başındaki yerini almak için Aile'nin tüm adamlarını doğrayacağından hiç şüphem yok. "Ama bana ihtiyacın olursa."

"O zaman ben ararım."

Küçük bir inilti başıma sıcaklığın çarpmasına neden oluyor ve koruma ve hizmet etme içgüdümü uyandırıyor. Dönüp küçük geyiğimin Aurora'ya hissettiğim ama belli etmediğim aynı üzüntüyle baktığını görüyorum.

Ona bakıyorum. "Tatlı kız?"

Fawn Aurora'ya bakıyor. "Gitmeni istemiyorum."

"Fawn," diye mırıldanıyor Aurora, ona doğru ilerliyor ve yanağının iki yanına küçük birer öpücük konduruyor. "Benim için ağlama. Bu senin yüzünden değil. Sen-" Aurora'nın viski rengi gözlerine bir parıltı vurdu

- "Aileme istikrar verdiniz. İmkansız bir adamı yere serdiniz ve bunun için siz bir kraliçesiniz. Bölgenin sadece bir taneye ihtiyacı var." Küçük geyiğimin çenesini kaldırıyor. Bana dönmeden önce nazikçe "Onu koru," dedi. "Kendine zarar veren izolasyonundan."

Sırıtiyorum. "*Madonna Mia.*"

Aurora Fawn'a, "Ona karşı güçlü olmalısın. Ona ne istediğini söyle. Ne hakkında konuştuğumuzu. Her zaman aynı fikirde olmayabilir ama dinleyecektir ve sen düşündüğünden çok daha ikna edicisin."

Fawn gülümsemeye çalışır. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Düğün tarihini belirlemek için çocuklarınızın doğumundan sonraya kadar beklemek istediğinizi biliyorum. Düğününüzün ve balayınızın her yönüyle tadını çıkarmak için hamilelikten kurtulmak istediğinizi anlıyorum. Bunun için geri geleceğim."

"Baş nedimem olursun diye düşünmüştüm."

"Yaparım. Bunu yapmak benim için bir ayrıcalık olurdu; ancak, düşündüm ki, belki..." Aurora sarı saçlarından bir tutamı Fawn'ın omzuna atıyor ve Fawn iç geçiriyor, belli ki bu şefkatten hoşlanıyor. "Seni başkasına verebilirim."

Fawn zevkle içine çekiyor.

Şu anda aklıma Aurora'nın küçük geyiğime karşı bir anne figürü üstlendiği geliyor. Daha önce bir kadın sevgili istediğini düşündüğümde şefkati yanlış yerleştirilmişti, ama görünüşe göre bir anne için çaresizdi. Sanırım bir kadından sevgi ya da istikrar görmemiş bir genç kız için şefkatin nereye yerleştirileceği kafa karıştırıcı olabilir.

Küçük geyiğimin gözleri yaşlarla doldu. "Evet, lütfen." "Bu çok önemli görev için seni göreceğim."

Küçük bir kucaklaşmadan sonra Fawn'ın yanından ayrılıyor ve bana yaklaşıyor. Zarif ve pürüzsüz tavrı, şehrinde ve sırdaşından ayrılmanın verdiği duyguyu hafifçe gizliyor.

Ona bakıyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor ve iki yanağını da öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Başka hiçbir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner, şelale gibi basamakları iner ve rölantideki Chrysler'in arka koltuğuna tırmanır.

Şoförü bir araba konvoyunu ailesinin evinden, büyüdüğü evden üzüntü duymadan uzaklaştırıyor. Aurora'yı tanıyorum. Önündeki fırsatlara gülümsemeden önce, ev ya da Bölge için değil, sadece hayatının artık sona ermiş bir parçası için akmaya cesaret eden tek bir damla gözyaşını silecektir.

Yanaklarından süzülen ve sallanan sevimli çenesinden düşen gözyaşlarıyla tatlı kızımı görmek için dönüyorum. "Onun için endişeleniyorum," diyor. "Ya ona kötü davranırlarsa."

"Sicilya'da onun sadece bir kadın olduğunu düşünen erkekler için çok daha fazla endişelenirdim." Yakamdaki kravattı gevşetiyorum. Küçük geyiğime sikimi emdirmek için ani bir dürtü tenimi ısıtıyor. Gözyaşları, titreyen dudakları, endişesi. Onu memnun etmek, dikkatini başka yöne çekmek ve aramızdaki bağı ona göstermek istiyorum. Ona vücuduna olan *bağlılığı* öğretmek.

Bakışlarımın altında ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Bu bakışı biliyorum, efendim." Bir yumruyu yutarken boğazı düğümleniyor. "Size sormam gereken bir şey var, sorabilir miyim? Bunu şimdi yapmalıyım."

Onu incelerken, parmağıyla belindeki uzun sarı saçlarını döndürürken, tavırlarındaki belirsizliği fark ediyorum ve Aurora'nın birkaç dakika önceki sözlerini hatırlıyorum: "*Ona ne istediğini söyle. Ne hakkında konuştuğumuzu.*"

"Sesini kullan, tatlı kız."

Omuzlarını dikleştirerek bana doğru yürüyor. Biri iri mavi, diğeri yeşil olan iki gözü ciddiyetle bana kilitleniyor, ayaklarımın dibinde durduğunda boynunu büküyor. "Evde doğum istiyorum, efendim." İfadesini daha da güçlendirmek için başını sallıyor. "Bebeklerimizi ayın altında, banyoda, bir ebeyle doğurmak istiyorum. Doktor yok. Sadece biz ve dünyanın büyüğü. Doğduklarında bir

tahtanın üzerinde bir sayı olmalarını istemiyorum. Ya da bileklerinde bir etiket olmasını. Hayatım boyunca dosyada bir isim oldum. *Lütfen.*"

Tanrım.

İmkansız.

Çenesini bulup onu tutuyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Onun görüntüsü

Ağzım açık ve sikimin etrafına damlayan tükürük zihnime kayıyor. Daha da sertleşiyorum. "İstedğin her şeyi sana vereceğime yemin ettiğimi biliyorum ama güvenliğin pahasına değil. Seni bir şeyden mahrum edeceğim tek zaman bu öncül altında olacak. Ülkedeki en iyi doktorların gözetiminde en iyi bakımın dışında hiçbir şeye izin vermeyeceğim. Cevabım hayır, tatlı kız."

Gözyaşlarına boğuluyor ve ben de ifademi geri alma ihtiyacımı bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. Onun mutluluğunu güvenliğine tercih edemem. Etmeyeceğim.

"Hastaneleri sevmiyorum," diyor zayıf bir sesle.

Güzel sesinin uysal tınısından nefret ediyorum, bu yüzden onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Her zaman orada olacağım. Güvenlik her şeyden önce gelir, küçük geyik. Ayı, sihrini, doğumlarından sonra çocuklarımızla paylaş."

Alt dudağını çiğniyor, muhtemelen kendi üzüntüsünün tuzunu tadıyor. Sözlerime uygun bir acı. Bunu düzelteceğim. Onu boşaltmalıyım, zevk için onu şımartmalıyım. Onu nasıl memnun edeceğimi hatırlatmalıyım, ama bunun için tereddüt edemem.

On dakikadan daha kısa bir süre sonra, sırtüstü yattım ve onu yüzüme oturması için aşağı çektim, şehvetli teninin kokusu aletimi acı noktasına kadar şişirdi ve kendi kalp atışıyla zonklamasına neden oldu.

"Siktir," diye hırıliyorum, ağzımı ve burnumu onun tatlı amcığıyla kapatıyorum. Şişmiş karnının alt kıvrımını görmek için yukarı bakıyorum; güzel manzara benden başka bir inilti koparıyor.

Hamile olmasını seviyorum.

Dilimi yarığında aşağı yukarı kaydırıyorum, teni ilgime tepki verirken ihtiyacının dalgalanmalarını takip ediyorum. Bana sürtünüyor.

Tanrım, tatlı kız.

Bu kadar.

Dilimin üstüne otur.

Burnumdan nefes alarak onu tek başıma emiyor ve yalayarak titretiyorum. Onun orgazmını doyasıya yaşıyorum, dilimi onunla köpürtüyorum, açgözlü küçük amından daha fazla doruk noktası çıkarıyorum.

Ona daha çok ihtiyacım var.

Her yerimde, ruhumun içinde olmasına, kalbimi beslemesine ve bedenimi yönlendirmesine rağmen, ondan daha fazlasını istiyorum. Benim tatlı kızım, dünyada kötülüğümle başa çıkabilen tek kişi.

Zevkinin kalıntılarını titreyerek uzaklaştırırken durmadığımda, inlemeleri sürekli bir sızlanmaya dönüşüyor. Pes etmiyorum. Kasları artık onu dik tutamayana kadar onu yalıyor ve emiyorum.

Onu uyuması için yatırdıktan sonra, daha önceki konuşmamız beni uykumdan alıkoyuyor. Rüya kapanı yatağın direğinde hafifçe sallanıyor ve bana bu ideallerin onun tutkularının bir parçası olduğunu hatırlatıyor. Onun insanlığının.

Ama bir doula doktor değildir.

Evde doğum arkaik, pratik değil, Tanrım.

Uykusunu izlemek için dönüyorum, ağır sarı kirpikleri kızarmış yanaklarının üzerine uzanıyor ve kalbimi durdurmak için sersemletiyor.

Onu seviyorum.

Hiç bu kadar güzel bir manzara olmamıştı. Onun ruhaniyetine inanmıyorum ama ona inanıyorum.

Yine de... onun güvenliği her zaman önce gelmeli.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

shoshanna

9TH AY

Her şey acıtıyor.

Hamile olmak gerçekten toleransımı test ediyor. Başlangıçta kendimi aşırı kabullenici biri olarak tanımlamazdım; östrojen ve diğer hamilelik oyuncularının kokteyli eklediğimde, çok erken uyandırılmış bir dişi aslan kadar huysuz oluyorum.

Güneş tepemizde parlıyor ve yeşil nane ağaçları cadde boyunca sıralanıyor. İnce yapraklar uzanıyor ve patikalara gölge sağlayan gölgelikler oluşturuyor.

Bölge Bulvarı'nda yürürken büyük karnımı tutuyorum. Siyah elbisem tümseğin üzerinden akıyor.

Normalleşmek, dondurma yemek ve biraz güneşlenmek için dışarı çıkmak benim fikrimdi ama şiş ayaklarım ve balınayı andıran fiziğim beni pişman ediyor.

Görkemli mi? Cehennem

gibi. Sona yaklaşıyoruz.

Bebek yakında burada

olacak.

Paytak paytak yürüyen Stone'a bakıyorum.

Aynen, evlat.

Bir yandan elimi tutuyor, diğer yandan da dondurma tenine damlıyor. Gülümseyerek kendime bunun onun için olduğunu hatırlatıyorum. Sadece üçümüzle çok fazla zamanımız olmayabilir. Her şey değişecek ama sorun değil. Sadece bunun ilk çocuk için zor olabileceğini biliyorum.

Stone'un üzerinden, pamuk şeker aromalı dondurasını hiddetli oğluyla aynı şevkle yiyen Bronson'a bakıyorum. İkisi de çatlak. Mor ve pembe krema waffle'dan aşağı, mürekkepli parmaklarına doğru kayıyor.

Önümüzde bir adam var, hızla ilerliyor ve aramızda yürümeye başlayan bir çocuk olduğunu görmek için aşağıya bakmıyor.

Stone'a çarptığında özür diler gibi bir Şeyler mırıldanır ama yoluna devam eder.

Stone dondurmasına bakarken donup kalıyorum, Şimdi betonun üzerinde baş aşağı duruyor,
gökkuŐağı

renkler bir çamur deryasına karışıyor.

Stone'un gözleri dolduğu anda Bronson ona külahını uzatır. Stone ışınlanıyor. Bu çocuk hızlı bir dönüş yapıyor. Tıpkı babası gibi. Başıma gelecekleri bildiğim için Stone'u kucağıma alıp Bronson'ın aksi yönüne doğru yürüyorum.

Birkaç metre ileride durup geri dönüyorum ve 1.85 boyundaki dövmeli, delilik sınırındaki sevgilimin adamı patikadan aşağıya doğru takip edip bir dükkânın vitrinine doğru itmesini izliyorum.

Sadece. gibi. Bu.

Sırtını sıvazlamak kadar sıradan.

Bronson, kırık cam iğnelerle çevrili pencereden içeri eğilerek, "Dondurmaya basmış olmalısın dostum," der.

Dükkân sahibinin nefesi kesilir ama yaklaşmaz. Bronson Butcher'ın kim olduğunu biliyor. Yerdeki adam şaşkınlıktan titrer. Bronson ona elini uzatır, sanki onu camdan itmemiş gibi camdan geçmesine yardım eder. Adam kaldırıma göz kırpmıyor, kirpiklerinin yavaşça kırılmasında bir belirsizlik bulanıklığı var. "Az önce ne oldu" sorusu geniş ve araştıran bakışlarında belirgindir.

Bronson adamın gömleğini fırçaladıktan sonra dudaklarında bir sırıtış ve muzip doğasını belli eden tek bir gamzeyle bana doğru geri dönüyor.

Aslında kendinden memnun.

Sanırım Bronson için bu, duruma verilen hafif bir tepkiydi. Bana ulaştı. "Merak etme bebeğim. Sabah Bayan Pannell'a pencere için biraz para göndereceğim."

Sırıtışı içimin dönmesine neden oluyor. "Gamzeni bir kenara bırak," diye emrediyorum, adımlarıma katılırken başımı sallıyorum ve kaldırımda ilerlemeye devam ediyoruz.

Çok uzaklaşmadan aniden işemem gerektiğini hissediyorum, sonra bacaklarımdan aşağı su kayıyor ve karnıma ağrı giriyor.

Stone'u yere bıraktığımda, kramplar leğen kemiğimin etrafını bir mengene gibi sararak beni sıkıştırırken yere çöküyorum ve karnımı tutuyorum.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Bebeğim?" Bronson'ın sesi acı sisinin içinden bana ulaşıyor ama kasılmaların saldırısına karşı tek bir kasımı bile oynatamıyorum.

Tanrım, bu çok hızlı.

Bir anda kollarına atıldım ve benimle birlikte bir kafeye girip beni bir masaya oturttu.

"Bize bir ambulans çağır, çabuk, bir tavşan gibi." Dediğini duyuyorum, genç bir kızın koşarak gözden kaybolmasına neden oluyor ve tekrar bana dönüyor. Gözleri eğitilmiş ve hazır. Odaklanmaya çalışıyorum.

Taş mı?

Stone nerede?

Çekiniyorum. "Taş."

"Anne?" Tatlı sesi soruma cevap veriyor ama ne konuşabiliyorum ne doğru düzgün görebiliyorum ne de odaklanabiliyorum - Tanrım.

"Stone, gerçekten önemli bir işin var küçük dostum. Ağabey olmaya hazır mısın?"

Başını sallıyor. "Evet, baba."

"Güzel. Nöbettesin. Ambulans Nöbeti Lord Komutanı." Bronson cam kapıları işaret ediyor.

"Kapının hemen yanında otur ve ambulansı bekle. Gözünüzü yoldan ayırmayın. Anladın mı?"

"Anladım!" Stone kapının dışına, ikimizin de görebileceği bir yere ama beni ve olanları çok hızlı göremeyeceği kadar uzağa yerleşiyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Bronson parmak uçlarıyla yüzümü okşuyor, burnumun kenarından dudaklarımın kenarına kadar iniyor. "Buradayım, benim güzel Shoshanna'm. Buradayım."

Zaman geçiyor, ama kasılmalar birbirine giriyor, çok şiddetli ve içimdeki tıp uzmanı fazla zamanımız olmadığını biliyor.

Sikeyim.

Külotumu aşağı sıyırdım. Bronson onları tutup arka cebine sokuyor. Ona küfredirdim -bunların gerçekten iade edilmesini talep ederdim ama çok acı çekiyorum.

Dişlerimi sıkarak kalçalarımın arasına uzandım ve parmaklarımı içeri ittim. Bacaklarımı açıyorum ve rahim ağzımı bulmak için yukarı doğru itiyorum. Doğum spazmları omurgam boyunca yuvarlanırken bu pozisyonda olmanın acısıyla inliyorum.

Sonunda, sonumu

hissediyorum.

Çoktan genişledim.

Bir parmak, iki parmak, üç, dört, beş, saymaya devam ediyorum ve son rakamda nabzım ateşlenene kadar boşluğu ölçüyorum. Parmak uçlarım bebeğimizin kafa derisinin üzerinde kayıyor ve...

Sikeyim.

Geliyor. Çok

yakında.

"Burada doğum yapacağım." Bronson'ın kolunu tuttum ve onu bacaklarımın arasına çektim.

"Yardım et." "*Lanet* olsun, ay. Tamam, bebeğim. Tuttum seni." Parmaklarını içime sokup

benimkilerle değiştiriyor. "Ben varım

İkiniz de."

"Onu dışarı yönlendirmelisin." Başımı kabinin duvarına yaslayarak inliyorum. "Eğer yapabilirsen-" Dişlerimi sıkıyorum. "Bedenini tut ve onu koru; o- Zayıf"

"Seni ilk kez burada hissettiğim zamanı hatırlıyor musun? On altı yaşındaydık. Gözetleme yerinde," diye hatırlatarak dikkatimi dağıtıyor. "Beni sıkıydın ve senin en inanılmaz yaratık olduğunu düşünmüştüm. Vücudun. Nasıl çalıştığına hayran kalmıştım. Nasıl çalıştığına."

Bir kasılma içimden bir çığlık koparıp beni neredeyse sakat bırakırken konuşmaya devam ediyor. Homurdanıyorum ve durana kadar ıkınıyorum, doğumun şu anda Bronson'ın ellerinde

gerçekleştüğini hissediyorum.

Kutsal, lanet,

lanet. Acı!

"Hala senin her şeyine hayranım bebeğim," diyor, yeşil gözleri benim için, uçuculuk için parlak ve şiddetli bir şekilde parlıyor. Duyguları her zaman gözlerinin yeşil tonunda sergileniyor. "Neler yapabiliyorsun, benim güzel dikkat dağıtıcım. Bize nasıl bakıyorsun- Stone, bana."

Acının sancıları beni içine çekiyor, sürüklüyor ve sözlerini duymamı zorlaştırıyor. Omurgama vuruyor, sırtımı sarıyor, şakaklarımda alevleniyor, hayır.

"*Hayır. Hayır. Hayır.*" Başımı salladım ve ağladım.

Bronson yanaklarımı avuçluyor ve gözyaşlarımı öpüp uzaklaştırıyor, her birini kendisi için istiyor. "Sen bir savaşçısın. Tanıdığım en sert, en kaba kadınsın."

Bacaklarımın arasına bakıyor. Oradaki hisler çelişkili ve kafa karıştırıcı. Ne gördüğünü bilmiyorum ama çok etkilenmiş ve heyecanlı görünüyor ve yüzündeki o çocuksu neşeyi yok etmek istiyorum.

Ve bunun için onu sertçe öp.

"Çok yakınsın," diyor, sesi derinden geliyor. "Benim için it bebeğim. O küçük parçamı ve o küçük parçanı dışarı it."

Hıçkırırken omuzlarım titriyor, Bronson Butcher'ın on yedi yaşındaki halini hatırlıyorum, ayaklarını vücudumun iki yanına koymuş yatağın üzerinde zıplıyor, sesini gururla süsleyerek dünyaya sesleniyordu: "Bir bebeğimiz olacak!"

"Bir hayat kurduk, Shoshanna!" Gülüyor, zıplayarak ayağa kalkıyor ve ayaklarını bedenimin iki yanına dikeyliyor. "Bir hayat kurduk. Ve o kızmayacak, üzülmeyecek ya da kırılmayacak." Sırtıışı yüzünü parçalıyor, mutluluktan tükeniyor. Ağlamaya başlıyor. "O mükemmel olacak. Çünkü sen öylesin. Ben de öyle olmayı öğreneceğim bebeğim. Yemin ederim. Daha iyi olacağım. İyi bir vatandaş. Vergi falan ödeyeceğim. Yarı zamanlı bir iş falan bulacağım. Kahretsin, bisikletler üzerinde çalışacağım. Bu hoşuma gider." Ben ağlamamaya çalışırken o gözlerimin içine bakıyor. Onun mantıklı ya da olgun olmayan ama umutlu ve Bronson'a özgü vahşi mutluluğuna katılmamaya çalışıyorum. "Sana her lanet gece yemek pişireceğim," diyor. "Asla televizyonun karşısında yemeyeceğiz. Masaya oturup günümüz hakkında konuşacağız. Ben masanın başına oturacağım, sen de yanıma oturacaksın, o yeri kirletecek ama köpek temizleyecek-"

"Köpek mi?"

"Evet. Bir staffy. Ve mükemmel olacak."

İmgelem beni sular altında bırakıyor ve omuzlarımı gerip dişlerimi birbirine kenetliyorum. Leğen kemiğimden bir ağırlık seli düşene kadar sertçe bastırıyorum.

Acı azalıyor.

Gürleyen bir çığlık beni o ana geri çekiyor ve gözlerimi muhteşem bir görüntüyle açıyorum.

Kafası siyah saçlarla dolu bir çocuk. Bronson çocuğu kontrol ederken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Bacaklarımın arasına uzan. Çok fazla kanamam yok, aslında çok az.

Kordon hâlâ bize bağlı olduğu için çocuğu hafifçe önüne kaldırıyor ve - *aman Tanrım - Aslan Kral*'ın tema şarkısını haykırıyor.

*Onu öldürmek
istiyorum. Ama
istemiyorum.*

Bunu yapabiliyor, ciddi anlarda hareketli davranabiliyor ve aynı anda hem onu eritmek hem de öldürmek istememe neden olabiliyor.

Gülüyorum, ağlıyorum ve yorgunluğa karşı gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bunu kaçırmak istemiyorum. Gülümsemeyi. Ağlamayı. Tiyatroyu. Bu benim Nutcase'im. Ruhuma şarkı söyleyen çocuk, kalbimin yarısına sahip olan adam.

Bu an için çok erken ve bir önceki için çok geç, ambulans görevlileri kapıdan girip yanımıza indiler ve sonunda tıbbi şapkamı bırakıp bundan sonrasını onlara bırakabilirim.

Rahatlayabilirim.

*Onlar bub'ı kontrol
ederken. Onlar beni
kontrol ederken.*

Rahatlayabilirim.

Başım tekrar kabinin arkasına çarpıyor ve kapüşonlu gözlerle Bronson'ın erkeksi yüzüne kazınmış kocaman bir sırtışıla oğlunu sağlık görevlilerine göstermesini izliyorum.

"Bakın bebeğim ne yapmış? O mükemmel. Başka bir Kasap, tamam." Stone'a el sallıyor. "Kardeşine bak, Stoney. O saçlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Stone, Bronson'ın omzunun üzerinden bakıyor ve yapışkan yumrudan neredeyse tiksiniyor. "Çok kıllı!" Bronson gülüyor. "Kurt adam gibi!"

"Bir Kasap Gibi," diye fısıldıyorum usulca ve Bronson'ın turkuaz gözleri bana kilitleniyor. "Seni seviyorum" diye haykırıyorlar.

Dudaklarında dingin bir gülümseme, ruhunun derinliklerine işleyen bir memnuniyet var. "Oğlumuz," diyor bakışlarımı tutarak.

Gülümsüyorum. "Bizim oğlan."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cassidy

9TH AY

Acı içinde kıvranıyorum.

Saatler oldu.

Her zaman Kelly'de yaptığım gibi doğal bir doğum yapmayı planlamıştım, ancak kasılmalar sert ve hızlı bir şekilde geliyor ve rahim ağzım açılmayı reddediyor.

Kıvrılıyorum, kasılmalar leğen kemiğimden geçerken şişmiş karnımın dışını tutuyorum. Max'in tehlikeli enerjisini patlamanın eşiğinde hissedebiliyorum, bu yüzden uzanıp elini tutuyorum. Kalçalarının üzerine düşüyor ve yüzümü, dudaklarımı, yanaklarımı, gözlerimi, gözyaşlarımın her yerini öpüyor.

"Vakit geldi Bay Butcher," diye yalvarıyor Dr. Shen. "İndüksiyon jelini doğrudan rahim ağzına uyguladık; şimdiye kadar işe yaraması gerekirdi. Genişlemiyor ve acı çekiyor."

"Hayır!" Max gürleyerek başını doktorlara doğru çeviriyor. Max ayağa kalkarken donup kalıyorlar, elim onun elinden kayıyor, vücudu personelin üzerinde yükseliyor. Onları çok az önemsiyor. Bunu biliyorum. Kötü biri değil ama köşeye sıkıştığını hissederse kötü şeyler yapar. Bu Max Butcher'ın köşeye sıkışmış halinin özeti. "Ölmek mi istiyorsun? Karımı kesip açmayacaksın!"

Elimi uzatıp dövmeli ön kolunu kavırıyorum ve yerçekimi gibi dikkatini çekiyorum. Hareketleri ve dikkatiyle orada olmaya hazır. Güvenebileceğim bir pozisyon.

Bakışlarına bakıyorum. "Her şey yoluna girecek." Sesim zayıf ama ben değilim. Bu acıya dayanabilirim. Daha önce kırık ayak parmaklarımın üzerinde dans etmişim ama beni korkutan bilinmezlik. "Ben iyi olacağım. Bebeğimizi *hemen* çıkaralım."

Max başını bana doğru sallıyor, acı gözlerini karartıyor, birinin bana dokunacağına güvenmenin dehşeti fırtınalı gri derinliklere bıçakla kazınmış. "Biliyorum, Menace." Onu anlayarak başımı sallıyorum. "Elimi tut," diyorum, sesim sıkıntıyla boğuluyor, boğazım daha fazla gözyaşı tehdidine karşı sıkılıyor. "Lütfen."

"Eğer sana zarar verirlerse-"

"Ben iyi olacağım." Kırpiklerimin arasından birkaç damla gözyaşı kırpıyorum. "Geçen seferkinden daha az acı verici. Daha güvenli

onu ve *beni*. Doktorlara güven,
Menace." "Senin yanında kimseye
güvenmiyorum."
"Biliyorum."

Max'in dikkatini dünyayı engelleyecek şekilde tutuyorum. O cinayetin eşiğinde olsa da, o hala benim Max'im ve doktorlar beni oturtup, iğneyi omurgama batırıp tekrar yatırırken beni ona bağlı tutuyor.

Ve beni kestiler.

Onlar bunu yaparken nerede olduğumdan emin değilim, Max'in gri-mavi bakışlarında güvenli bir yerde kayboldum. O yakınımdayken hiçbir şey bana zarar veremez. Ve benimle göz temasını kesmemesine rağmen, doktorun yaptığı her şeye dikkat ettiğini biliyorum. Yırtıcı hayvan gibi izlemesi çene kaslarının şiddetli titreşimiyle ortaya çıkıyor.

Leğen kemiğimi çekiştirmeye başladı.

"Bebeğimizi hemen kucağına alacağına söz ver Max." Titrek sesim onu bana yaklaştırıyor. Alnını alnıma bastırıyor, gözlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Söz ver çünkü onlar dikişlerimi bitirene kadar hareket edemeyeceğim."

Alnıma karşı sertçe başını sallıyor.

Tek hissettiğim kalçalarımındaki sarsıntı. Max'in gözleri görebildiğim tek şey, yakından ve vahşi. Küçük gri çiller ve büyük siyah gözbebekleri, bir şeylerin ters gitmesi durumunda ne planladıklarını bilen herkesi dehşete düşürürdü- Aniden, bu iki duyu boğuk bir çığlık sesiyle çözülüyor.

Giderek yükselen bir çığlık.

O bizim bebeğimiz.

Gözyaşlarım yanaklarımdan şakaklarıma doğru akıyor. "Bebeğimizi al, Max," diye fısıldıyorum sessizce ve Max'in kafası yana kayarak anında sesi kovalıyor.

Donup kalacağını, temkinli ve kararsız olacağını düşünmüştüm ama doktora doğru ilerledi ve bebeğini sahiplenmiş ve kendinden emin bir şekilde ellerine aldı. Minik insanı ellerinde, sarkık kafasını avucunda, kıpır kıpır sırtını ve poposunu diğer avucunda tutarken kaslarında dalgalanan "benim" kelimelerini neredeyse görebiliyorum. Bebeğimiz babasının kocaman ellerine tamamen sığıyor.

İşte o an geldi.

Kalbim pır pır ediyor.

Doktor dikişlerimi atarken zayıf bir şekilde başımı yana eğiyorum. Max'imın bakışlarını ilk kez bebeğinin üzerinde gezdirdiğini görünce mutluluk gözyaşları döküyorum ve bunu yaşamamı sağlayan her an için dünyaya teşekkür ediyorum.

Doktor bana "Oğlan oldu," dedi ve çok temkinli Max'i masaya doğru yönlendirdi. Bugüne kadar bana, Kel'e ve şimdi de bu küçük adama karşı kimseye güvenmedi. Elinden gelse beni bir kuleye kapatacağını düşünürdüm.

Bir oğlan.

Biraz Max Butcher.

Doktor göbek kordonunu bağlayıp ağzını ve göğsünü kontrol ederken yataktan onu izliyorum. Bu güzel manzara hızlı ve mutlu gözyaşlarının ardında bulanıklaşıyor. Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. Rüyalarımın görüntüsü.

Benim istediğim de buydu. Yalnız ve acı içinde olduğum, Max'in beni güvende hissettirmesi için bağırıp çağırdığım son seferki gibi bir şey değildi. Hâlâ çok gençtim.

Fawn'ın yaşı.

Max inleyen oğlunu sıkıca tutuyor. O gün karnımla konuşurken söz verdiği şey buydu - çocuğumuz doğar doğmaz ona karşı neler hissettiğini gösterecekti.

Yaklaşırken Max Butcher'ın görüntüsünü içime çekiyorum, pazularının etrafındaki kumaşı geren kasları, oğlumuzu bakarken huşu dolu bir yüz.

"O inanılmaz, küçüküm," diyor Max, derin ve sahiplenici bir sesle, uzanıp yanağını okşayabilmem için küçük oğlumuzu indiriyor. Oğlumuz havaya dudak büküyor ve onu bir an önce üzerime almam gerektiğini biliyorum.

Ben dikiş atılıp kontrol edilirken odanın geri kalanı yine eriyip gidiyor, gözlerim Max'e takılıyor, onun gözleri de oğlumuzu hayretle bakıyor.

Dudaklarımda zayıf bir gülümseme beliriyor; yorgunluk ve mutluluk ruh halimle oynuyor.

Hastane yatağım başka bir odaya taşındı ve bize biraz mahremiyet verildi, böylece Max oğlumuzu göğsüme yatırdı. Ben destekli bir şekilde oturana kadar yatağı kaldırıyoruz.

Dudaklarıyla oynuyorum ve meme ucuma yapışmasını sağlamaya çalışıyorum. Bu tanıdık geliyor. Geçen sefer burada bir emzirme hemşiresi vardı, ancak ikinci bir çocuk için emzirmeyi reddetmedikleri sürece gereksiz görünüyor. Bu sefer ne yapacağımı biliyorum.

Max'in gözlerini üzerimde hissederken, beni daha önce bunu yaparken hiç görmediğini fark ediyorum. Beni hiç emzirirken görmemişti. "Kelly uzun süre emzirmedi." Bu deneyime daha fazla dahil olduğunu hissetmesini umarak biraz içgörü sunuyorum. "Ama..." Küçük oğlumun ağzı emmeye başlayınca ben de bırakıyorum. Henüz bırakmıyor ama yakında bırakacak. Bunu başaracak. "Çok iyi olacak. Tipik bir çocuk." Gülüyorum ama yorgun olduğum için biraz soluk soluğa. Max dudaklarını alnıma indiriyor ve tenimi öpüyor.

Anında Kelly'yi özledim.

O yokken duyduğum bir özlem bu; Kelly'yi oluşturan tüm küçük parçalar bana bağlı, tıpkı bu bebek gibi, tıpkı Max Butcher gibi. *Bizim* şeyimiz artık dördümüz.

"Kelly?" Başım yatağa çarpıyor ve bir an için gözlerimi dinlendiriyorum.

"Baba." Kelly'nin sesini duyuyorum ama henüz gözlerimi açmıyorum, yatağın üzerinde derin derin nefes alıp veriyorum. "Onu sevdiğimi söylemeli miyim? Çünkü seviyorum."

"Elbette."

Gözlerimi açtığımda Max'in oğlumuzu ileri geri salladığını ve Kelly'nin ayaklarını babasının kucağına koyarak kolçağın üzerine tündediğini görüyorum. Yeni küçük kardeşine bakıyor. "Ama bu

Kötü bir şey mi demek istiyorsun?" diye masumca soruyor. "Ona göstermeyeceğim gibi mi? Gideceğim gibi bir şey mi?"

"Merhaba," diye nefes alıyorum ki uyanık olduğumu anlasınlar.

Max'in gözleri bana dikiliyor ve kollarına atlayıp beni kucaklamasını ve öpmesini istiyorum ama alt tarafım hâlâ uyuşuk, bu da dürtülerimi frenliyor.

Tek söylediği "küçüğüm" ama sesi derin ve hayranlık uyandırıcı. "Küçüğüm" deme şekli her zaman saygılı olmuştur; her harfinde bir ruhun sevgisi vardır. Bakışlarını kızımıza çeviriyor. "Kel, ne istiyorsan onu söylemelisin." Kızımızın sorgulayan bakışlarını araştırırken bir duraksama oluyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Sana söylememem. Nedenini anlıyor musun?"

"Hayır." Sesi kuşkuluydu. "Evet. Bilmiyorum. Sen bir at *ahırısın*. Değil mi?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Anlamı bu. İhtiyacım olan şeyin sen olacağını parmaklarımla *sayabildiğim* için söylemiyorsun, değil mi? Değil mi?"

Gülmemeye çalışıyorum.

Kabaca iç geçiriyor ve sonra şöyle diyor: "İstikrarlıyım, sertim de, çoğu istikrarlı şey gibi. Kendime karşı sertim. Aşk benim için çok iyi. Ama senin için değil. Seni seviyorum, Kel." Alt dudağım mutluluktan titriyor çünkü bu sözleri söylediğini daha önce hiç duymamıştım. Bir kez bile. İçimdeki sızlanmayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. "Seni son derece ve bütünüyle seviyorum," diye ilan ediyor. "Bu sözleri duymalısın. Onları söylememek annene verdiğim bir sözdü." Gözleri gözlerime çarpıyor ve mutluluğumu görebilmesi için elimi indiriyorum. "Asla söylememe gerek kalmayacağına dair bir söz; *ona* her zaman *gösterecektim*," diyor bana, sonra bakışlarını Kel'e çeviriyor. "Annen ve ben bir süre ayrı kaldık ve ayrılmadan önce bu sözleri söylemekte zorlandım. Ne anlama geldiklerinden emin değildim. Senden çok farklı bir yetiştirilme tarzım vardı. *Hâlâ* bu sözleri söylemekte zorlanıyorum, yeterli değil. Siz üçünüz için hissettiklerimin yanında yetersiz kalıyorlar. Ama bir gün uyandığınızda babamın beni sevdiğini hiç söylemediğini düşünmenizi istemiyorum. Bunu duymalısınız. Seni seviyorum, Kel."

"Sen sevgiyi hak ediyorsun, Max,"
diyorum ona. "Evet, baba. Seni
seviyorum."

Max'in dudaklarına sessiz bir gülümseme dokunuyor. "Kelimeler kulağa hoş geliyor." Tipik bir yeni doğan gibi mışıl mışıl uyuyan oğluna bakıyor. "Bunları söyleyebilmesini istiyorum küçüğüm. Benim gibi olmasını istemiyorum."

"İstiyorum," diyorum hemen ve Max'in gri-mavi bakışları bana dönüyor, onun tüm çelişkili yanlarını seven benim tüm çelişkili yanlarımı ısıtıyor. "Umarım o da tıpkı senin gibidir, Menace."

ONUNCU BÖLÜM

açık kahverengi

9TH AY

Çarşafklar soğuk. Hamile bedenim normalde sıcaklıktan karıncalanırken ve terden sıırılsıklam olmuşken sarsıcı bir his.

Puslu uyku halimde, dün gece klimayı değıştirdiğimi hatırlıyorum ama kapatmadığımdan eminim. Sir'ün sert, kaslı formunu aramak için uzanıyorum ama yatağın onun tarafını hafif bir çukur dışında boş buluyorum - vücudunun yakın zamanda ısındığı küçük bir yama.

İnleyerek yavaşça kendime geldim.

O anda farkındalık beni çember içine alıyor; ayak parmaklarım, bedenim, tüm parçalarım canlanıyor ve hemen doğruluyorum. Bir şeyler farklı hissettiriyor. Kendimi daha hafif ama aynı zamanda daha ağır hissediyorum. *Daha ağır... daha alçak...*

Odaya baktığımda, duvar ışıklarının altlarında loş bir parıltı yaydığını ve Clay'in gözlerinin sanki içgüdüsel olarak sabitlenmiş gibi bana kilitlendiğini görüyorum. İzliyordu. Bekliyorum.

Ne için efendim?

Sıkı kalçalarına oturan bir kot pantolon dışında çıplak. "Küçük geyik." Mavi bakışları üzerimde yumuşuyor, endişesi eğitilmiş bir kontrole dönüşüyor.

Geniş gözlerle çarşafalara bakarken kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Ona tutunuyorum. Ovuyorum. Dağınıklığı görmeden bile alt tarafımın ıslak olduğunu biliyorum.

"Sorun yok, tatlı kız."

Onu zar zor duyuyorum. İçimden bir inilti yükseliyor çünkü onları yine kaybettim. Panikle belindeki nemli battaniyeye dokunuyor, yükselen nabzımla nefes almaya çalışıyorum. İçim boş. Boş hissediyorum.

Neredeler?

Bebeklerim nerede?

Bunu tekrar

yapamam.

Vüçudumun nesi var!

Clay üzerime geliyor, çarşafı kaldırıp kanlı hasarı değerlendirmeye vakit bulamadan yanaklarımı avuçluyor-

"Sakin ol, tatlı kız." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Suyun geldi. Bebekler iyi." "Ne?"

"Doğum sancısı ekiyorusun, küçük geyik." Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor, sevgiyle gözlerimin içine bakıyor. "Suyun geldi, Fawn. Bir şeyin yok."

"Onlar,"-Doğmamış çocuklarımıza sarılıyorum, derimle kaplı ve rahmime ağır geliyorlar -"İyiler mi?"

Clay kendine özgü yumuşak bir sırtış sergiliyor ama endişelerini gizleyemiyor. Bana ve bebeklerine duyduğu sevgiden kaynaklanıyor. Bugün durumun kontrolünü kaybettiği gün. Sadece kaybetmekle kalmıyor, hayır, başkasına *devrediyor*. Bir doktora. Ve bu Clay Butcher'ın en kötü kabusu. Bebeği kendisi doğurtabilseydi, yemin ederim yapardı.

"Mkemmeller." derken sesi derin, çakıllı bir tınıya sahip. Ayakta durabilir misin, yoksa seni taşıyayım mı?"

Gözlerim odayı tarıyor. Garip bir şekilde durgun ve rahatsız edici bir sessizlik var, L-Day'de beklediğim ayak sesleri yok.

Sanırım gitme vakti geldi. İtmek için. Ve bebeklerimizle buluşmak... Gözlerimin arkasına yaşların yapıştığını hissediyorum. *Boğazım* yaklaşan acının korkusuyla tıkanıyor, yanlış bir şey yapacağımdan korkuyorum - *vücudumun* yanlış bir şey yapacağından...

Ve herkes görecek. Bir oda dolusu yabancı.

Bir hastane. Henüz evden çıkma fikrinden nefret ederken, oyalamayı düşünüyorum. Eğer oyalarsam, belki de sıkı bir yumruktan çıkan sabun kalıbı gibi dışarı fırlayacaklar. Doktor Clay'e bir kriket eldiveni verebilir, böylece onları içimden uçarken yakalayabilir. Hikayeler duydum-

Başımı sallayarak kendimi kuruntularımdan kurtarıyorum. Çizelgede bir numara olmaya hazır değilim; hayatım boyunca çizelgede bir numara oldum. Koruyucu ailede... tek olduğun şey bu.

şu anda bunu istemiyorum. "Yakında hastaneye gidecek miyiz? Yoksa biraz bekleyebilir miyiz?" "Pek sayılmaz."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Ayakta durabilir misin, yoksa seni taşıyayım mı?" diye tekrarlıyor, burnumu öpmek için eğiliyor ve ardından dudaklarımı öpüyor. Çok yumuşak. Bugün farklı bir Clay Butcher'ım var. Arkasına yaslanıp, bilenmiş bir odaklanmayla beni sabitliyor. "Seni taşımayı çok isterim."

Bebeklerimizin ağırlığı pelvisime daha fazla baskı yapıyor gibi görünüyor, bu yüzden başımı sallıyorum. "Ama ıslağım. İstemiyorum

."

Kolunu bacaklarımın altından geçirip sırtımı ve boynumu desteklediğinde sözlerim kesildi. diğerini. Beni kolaylıkla kaldırarak boş eve doğru yürüyor.

Her koridor yumuşak turuncu bir renkle yıkanıyor. Clay'in kendinden emin adımlarla yere vuruşunun sesi

diğer gürültülerin yokluğunda eşit ve yüksek sesle.

Herkes nerede?

Yardakçı Jeeves.

Jasmine.

L-Day'i hayal ettiğimde, bir felaketti. Malikane hareketliydi, koridorlarda emirler ve formaliteler havada uçuşuyordu. Kraliyet ailesi doğuyor! Corgileri uyarın. Zilleri çalın. Her çıkışta bir asker. Havai fişekler. Bir helikopter. Tüm X-menler- ne yaptıklarından emin değilim; belki beni koruyorlar ya da taşıyorlar, ki bu biraz garip görünüyor-

Çılgınca düşüncelerim, leğen kemiğim boyunca hafif bir ağrı yayıldığında sona eriyor. Yüzümü Clay'in göğsüne gömüyorum, kalbinin kulağıma çarpışı ayak sesleriyle birlikte geri sayan bir davul gibi. Dışarıdan bakıldığında o... *Clay*. Efendim. Benim pürüzsüz, lezzetli kontrol kayam.

Çift kanatlı Fransız kapılara yaklaşıyoruz ve kapılar önümüzde açılıyor; başımı kaldırdığımda iki kadın görüyorum, birini Justine olarak tanıyorum - Clay bir doğum uzmanı seçmeden önce tanıştığım ebe.

Ama doktor burada

değil... Görebildiğim

kadarıyla değil.

Sadece iki hemşire.

Açık havada, ilk oturduğum ve bahçelere baktığım noktanın yakınında, küçük bir seramik havuzun yanında havlu ve ekipman hazırlıyorlar.

Nefesim kesiliyor.

O... yapmadı.

Hayır dedi.

Hâlâ gözlerimin arkasında asılı duran yaşlar zorla dışarı çıkıyor ve yüzüme hücum ediyor.

Tanrım, bu da ne?

Tüm açık hava ayın altında parlıyor. Bulutsuz bir gökyüzü bize yıldızlarla parıldayan siyah bir kubbe hediye ediyor.

"Gereksiz riskler almak benim olduğum her şeye aykırı," diyor, beni yere indiriyor ve ayaklarımın üzerinde sabit durana kadar beni tutuyor, içimdeki basınç daha da düşüyor. "Ve seni riske atmak, onları riske atmak, öncül kabul edilemezdi. Karar basitti." Sert bir iç çekiyor ve ben de onun parlayan mavi gözlerine daha iyi bakabilmek için boynumu büküyorum. Yıldızlar gibi. Her şeyim gibi. "Ama sesini kullandın, tatlı kız." Yumuşakça gülümsüyor. "Bana ne istediğini söyledin ve ben seni reddettim. Bu bana bir süre acı verdi. Suyunun geldiğini gördüğümde geceyi titizlikle organize etmeye başladım. Doktoru aradım. Hastaneyi. Şoförümüzü ayarladım.

"Her şey çok pratikti. Kendimi o andan kopmuş hissettim. Sonra sen kıpırdandın ve gözüme çarptın. O saniye, göğsüm, küçük geyiğim, seni görmek çok acıttı. Üzüntüden değil elbette. Ve kendimi hâlâ uyuyan sana bakarken buldum, habersiz. Huzur içinde. Rüya kapanın başının üstünde

asılı." Sesi gerginleşiyor, boğazı bir yumrunun üzerinde yuvarlanıyor. Duygusal. Bana gösteriyor... onu görmeme izin veriyor. Tanrım, bu *mükemmel*.

"Her şey pratik değildir," diyor. "Aşk, açıkçası, son derece pratik değildir." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, gerçek bir gülümseme, onu yarı yaşında gösteren bir gülümseme. "Ama insanların aşık olmak hakkında söyledikleri her şey doğru. Burada olmamızın tek nedeni bu." Yüzümü okşuyor. "Burada olmamın tek nedeni sensin. Seni bundan mahrum bırakmakla hata ettim, küçük geyik."

Onun dikkatli bakışları altında gözyaşlarım sel oldu. "Evde doğum mu yapacağız efendim?" "Ayın altında, tatlı kızım."

"Ama," diyecek kelime bulmakta zorlanıyorum, daha önce '*önce güvenlik gelir, küçük geyik*'.

Sihirini onlarla daha sonra paylaşırsın.

Devam ediyor, "Yaptığın her şeye inanmayabilirim ama *sana* inanıyorum. Ve benim için yaptığın şeyi gösterdiğinde bana sihrin var olduğunu kanıtlayacaksın."

Daha fazla gözyaşı yüzümü ıslatıyor, ben de ona takılıyorum: "Ve bir araba konvoyunuz hazır, değil mi efendim?"

Ve hazırda bekleyen bir doktor? X-men de mi?"

Gerçekten gülüyor, derin ve gerçek ve duygularının boğuculuğuyla gürlüyor. *Bu her şeydir.*

Derin sesi, o an, gözlerinin yaşların parıltısıyla daha da dolması. Benim gibi bir kızın hayal ettiği her şey ve benim gibi bir kızın hak ettiği her şey.

"Ben hazırım," diyor kesin bir ifadeyle, ses tonunda hâlâ bir eğlence var. "Bu konuyu burada bırakalım."

Doğum, benim küçük havuzda yüzmem ve hareket etmemle, uzun, donuk zonklamalarla nefes almamla başladı.

Gece bize tam bir huzur verdi. Mükemmel bir sahne. Bipleleyen makineler yok. Etrafta dolaşan yabancılar yok.

Evimizde, Clay ve ben ay ışığının altında sessiz bir an.

Tepedeki peri ışıkları suya yansıyor ve vücudumun yıldızların arasında hareket ettiği yanılmasını yaratıyor. Çok güzel. Çok büyülü.

Clay yanımda oturmuş, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş beni izliyor. Eğer acımı dindirebilseydi, bunu yapacağını biliyorum. Takas ederdi. Başka birine, herhangi birine yük olurdu ama o kadar da kötü değil aslında. Bir bakıma tatlı bir ıstırap.

İlkel.

Dalgalanmalar beni tüketmeye başladığında, Clay'in parmakları saçlarımı okşayabilsin diye alnımı ve kollarımı havuzun kenarına koyuyorum. Etrafımda sarı bir yelpaze uçuşuyor.

"İşte benim tatlı kızım," diye mırıldanıyor Clay, sesi gergin, endişesini gizliyor. "Çok cesursun. Çok güçlüsün."

Terli yüzümü kollarıma gömdüm. Gergin, vücudum kasılıyor-Tanrım. *Nefes al.*

Acı içinde nefes alıp veriyorum.

"Hatırlıyorsun, Fawn," diyor Justine, ne kadar genişlediğimi kontrol etmek için havuza girerken.
Yayıldım

Onun için bacaklarımı. "Ayak parmaklarına odaklan. Kasılmaları hissettiğinizde, 'Ayak parmaklarım ne yapıyor?' diye düşünün. Onları havuzun dibine değdir. Güvendesin. *Topraklandın.*"

Başımı sallıyorum, yorgunluk şimdiden kaslarıma yapışmış durumda.

Gülümsüyor. "Onlara yardım etme zamanı. Bir daha hissettiğinde, ıkınmanı istiyorum."

Clay kot pantolonuyla suya giriyor ve ben onun sert, çıplak göğsüne yaslanana kadar etrafta dolanıyorum. Sabit nefeslerini hissederek ona doğru iç çekiyorum.

Yerden daha iyi.

Alt yarımında bir spazm oluşurken çenemi kilitliyorum. İnleyerek olabildiğince sert itiyorum ama yere ya da ayak parmaklarıma odaklanmıyorum. Aya ya da nefesime odaklanmıyorum. Clay Butcher'ın omurgamda atan kalbine odaklanıyorum. Dünyadaki en güçlü, en kuvvetli tempo. Beni tutan ritme. Beni güvende tutan. İtmeme yardım eden.

Acı çok büyük, her yerde ve aynı zamanda izole. Her şeyin üstesinden geliyorum.

Bir numaralı bebek beni terk ederken bedenim gevşiyor; korkuyla karışık rahatlama, inlemelerimi aniden iniltiye dönüştürüyor. Yorgun ama ateşli bir şekilde kollarımı açıyorum, sallıyorum, hemen ona ya da ona ihtiyacım var. Bebeğin ağlaması çok güzel, tiz, narin ve *bize ait*.

Bebeğimi

z. Ben

istiyorum

Küçük insan pembe ve kanlı ve çok fazla saçı var. Koyu renk saçlar, tıpkı babası gibi. Bebek kollarımda, göğsüme yaslanmış, kordonu bacaklarımdan arasından yukarı çekiyor; hala orada birleşmiş durumdayız.

Clay'in elleri benimkileri örtmek için etrafımda dönüyor... Onun elleri benimkilerin üzerinde. Benimkiler bebeğimizin üzerinde. *Oğlumuzun üzerinde. Onun...*

Bir

oğlan...

Luca.

"Tekrar ıkınma zamanı," diyor Justine ama ben hazır değilim. Daha uzun süre bakmak, her kırıksıklığın, her saç telinin haritasını çıkarmak istiyorum. Luca ve benim zamana ihtiyacımız var. Israr ettiğine göre yüz ifademi okumuş olmalı. "Küçük bir kafa daha hissedebiliyorum."

Hemşire yardımcısı Luca'yı nazikçe elimden alıyor ve ben dişlerimi sıkıp tekrar ıkınıyorum. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ama aslında acıdan değil, tamamen tarifsiz bir şeyden. O kadar büyük, tüketen ve korkutucu bir his ki, tarif edilemez.

Kendimi Clay'e

bağlıyorum. O benim

dayanağım.

Yavaşlamak istememe rağmen ıkındıkça ağlıyorum, ama iki numaralı bebek benden çekiliyor,

bacaklarının vücudumdan ayrılma hissi tuhaf ve... ve...

Bitti artık.

Şimdi, Luca sol tarafıma özenle yerleştirildi ve başka bir... *oğlan*... sağ tarafıma, göğüslerime yaslandı ve her ikisi de mükemmel şekilli küçük oğlanlar - dudakları büzülmüş küçük Kasap kardeşler ve

Koyu renk saçları vardı.

İki el.

Beşer parmak.

Nefesimi tutarken dakikalar geçiyor. Justine beni kontrol ediyor; kalp atış hızım, tansiyonum gayet iyi.

İki ayak.

Beşer parmak.

Neyse ki Justine vaktinden önce hareket ediyor ve dünya benim için dönüşünü yavaşlatıyor.

İki açık göz.

Düğme şeklinde bir burun.

Bacaklarım Clay'in kalçasının üzerinde bir piramit oluşturacak şekilde yan yattığımda ve sırtım onun koluyla tutulduğunda, ağır çekim dünyasında sadece dördümüz varız.

Ay ışığı altında, şimdi çok durgun. Diğer her şey eriyip gidiyor. Clay'in mavi bakışları, ağlayan küçük çocuklarını almak için düşüyor ve belki de onunla tanıştığımdan beri ilk kez söyleyecek hiçbir şeyi yok. Övgü yok. Ya da cesaretlendirme. Bilgelik sözleri yok. Oğullarının tatlı görüntüsü onu suskunlaştırdı.

"Çok iyiydiler efendim," diyorum usulca, iki oğlan da sakinleşip yanlarıma sokulurken. Endorfin ve öforinin etkisiyle ağrıları zar zor hissederek Clay'in yüzüne dönüyorum, böylece ona oğullarını düzgün bir şekilde sunabiliyorum.

Her iki çocuğı da kabul etti, başlarını avuçlarının içinde tuttu, sırtlarını dövmeli kollarına yasladı.

Ve böylece, o bir baba oldu.

Cosa Nostra'nın Don'u değil. Efendim ya da belediye başkanı ya da şehirdeki en güçlü adam değil, çok daha önemli ve sonsuz derecede basit bir şey.

Sadece bir adam.

İkiz çocuklarını ilk kez kucağına alan bir adam. Yontulmuş çenesinden gözyaşları akan bir adam. Bir gülümsemeyle - gerçek bir gülümseme - yüzünün her santimini aydınlatan, her çizgisinde parlayan türden. Clay Butcher gibi bir adamdan sadece arada bir gelen türden.

"*Madonna Mia*," diyor sonunda, bakışları mükemmel küçük varislerinin üzerinde gezinirken sesini bastırarak. "Bak sihrin benim için ne yaptı, küçük geyik."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

on ay sonra

LUCA BUTCHER

"Kızıma karşı nazik ol, *se*?" Oğlum Bronson'a ses tonuma yerleşmiş hafif bir mizahla sesleniyorum.

Öne doğru eğilip dışarıdaki masadan viskimi alıyorum. Kehribar rengi likörü burnuma götürdüğümde buz tıkırdıyor ve sadece hayatımın ve işimin kokusu olarak tanımlayabileceğim şeyi içime çekiyorum.

Bronson, yüzünde masum bir gülümsemeyle Cassidy'yi havuza itmek için geri çekilmeden önce sözümü önemsiyormuş gibi yaparak, "Bu bizim payımız," diye sesleniyor.

Bağırıyor. Ses, vücuduyla birlikte yüzeyin altında kayboluyor. Kocasını bu maskaralıklardan pek memnun olmazdı; bunu biliyorum. Ama oğlum Max içeride bebekleriyle birlikte, çocuğu uyutmaya çalışıyor.

Diş çıkarıyor.

Madonna Mia.

Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bir rol model eksikliğine rağmen, oğullarım çocuklarıyla el ele veriyorlar.

Kasap Kız olarak doğan tek kadın olan torunum Kelly, dev bir şişme pelikanın üzerinde yatıyor. Pembe güneş gözlükleri ve minik vücudunun çoğunu örten sarkık bir güneş şapkası takıyor. Hiçbir şey bu yıpranmış yaşlı aptalın buzlarını torunum kadar eritemez - o benim güneş ışığım.

İyi ki kızım olmamış; olsaydı akıl sağlığımdan ve mantığımdan endişe ederdim.

"Anne!" diye çığlık atıyor, heyecanlı. "Benimle buraya gel. Seni o kaçıktan koruyacağım."

Bronson açık hava eğlence alanında yankılanan bir kahkaha krizine girer. En az onun kadar vahşi.

"Oh, sakın başlama, Outlaw."

Yanımda, en büyük oğlum Clay, ikimizin de gerçekten hissetmeyeceğini düşündüğüm, ancak inkar edilemez bir şekilde hissettiğim aynı memnuniyetle toplantıyı izliyor.

Bir dinlenme hissi.

Hatta rahatlık.

Karısı, ikiz oğulları Luca -benim adaşım- ile birlikte onun yanındaki şezlongda uyuyor.

ve Ash, iki kolunun altına sıkıştırılmış. Çocuklar kolayca ayırt edilebiliyor: Ash daha açık renk saçlarıyla, Luca ise kalın gövdesiyle.

Büyük bir

çocuk.

Benim

gibi.

Clay'in parmakları onun açık sarı saçlarında, şefkatle saç tellerini okşuyor ve ben bir kadının benim dokunuşumla rahatlamasını biraz özlüyorum.

Samimi aşk günlerim sona erdi.

Şimdi, her günü onlar için yaşıyorum. Eski zamanları telafi ediyorum. Bu asla yeterli olmayacak ama torunlarım beni tanıyacak ve onlara olan bağlılığımı hatırlayacaklar.

Orada olacağım.

Kalacağım.

Yine de Pazar günleri öğle yemeğini haftalık bir gelenek haline getirdik; bu vesilelerle kimin görevlendirileceğini biliyorum. Oğullarım artık bu ailenin liderleri değil, ben de değilim, gelinlerim hüküm sürüyor. Bizi bir araya getiriyorlar.

Şanslı adamlar,

gerçekten. Çok

şanslı.

Yaşadığımız hayat göz önüne alındığında.

Erkekler olarak, aile zamanı doğal olarak ön planda ve merkezde değildir, ama şimdi öyle. Özellikle de en küçüğüm Xander şehri terk ettiğinden beri. Mirası bıraktı. Kendi yolunu çizmek için. O ve nişanlısı dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, haftalık telefon görüşmeleri için bir araya geliyoruz.

Çin son varış noktasıydı.

Oğlumu özledim.

Ama gitmesine izin vermek zorundaydım.

Diğer oğlum Konnor, Bölgeden saatler uzakta yaşıyor, ancak okul tatillerinde bizi görmek için yolculuk yapıyor.

Sürgülü kapı raylar boyunca ilerlediğinde, Max'in kollarında oğlu Mattius ile dışarıya adım atışını izlemek için dönüyorum.

"Denemeli miyim?" Babalık becerilerimdeki eksikliği düşünmeden önce soruyorum. Ayağa kalkıyorum ve Max'in dikkatini havuzun kenarında Bronson'a su sıçratan Cassidy'den uzaklaştırıyorum.

Kahretsin, torunumu kucağıma

almak istiyorum. Bazen kendimi işe

yaramaz hissediyorum.

Çocuklarımın artık bana ihtiyacı yok, bir süredir de yok. Hayat, işler tersine döndüğünde ve onlar sizden ve öğretilerinizden daha büyük olduklarında bunu size söylemez. Gurur ve melankolinin her ikisi de o farkına varma anlarında yaşar.

Bana bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Benimle gel. Sana onu nasıl uyutacağını göstereyim."

Bu öncül beni fazlasıyla heyecanlandırdı ve yaşlı bir aptal gibi onu çimenlikte takip ederek

açık hava duşu. Rustik ahşap çıtalardan yapılmış büyük dikdörtgen bir alandır.

Max gömleğini yakasının arkasından çekip çıkarıyor ve giysiyi bankın üzerine fırlatıyor. "Gömleğini çıkar, eski dostum. Tenini hissetmesi gerek."

"Bu kadar ihtiyar yeter, *oğlum*," diye emrediyorum.

Max, dövme kollarında kucakladığı bebeğiyle ılık spreyn altına girmeden önce o nadir, durgun gülümsemesiyle "Sadece yap," diyor. Su çocuğun karnına masaj yaparken onu sallıyor ve göğsüm babalığın ona verdiği gururla kabarıyor.

Tepedeki güneş Mattius'un gözlerini izinsiz girişe karşı kapatmasına neden oluyor. İşe yaramış gibi görünüyor.

Hiçbir zaman oğullarımın olduğu gibi bir baba olamadım ve benden daha iyi oldukları için onlarla gurur duyuyorum. Başarısızlıklarımın ağırlığı göğsümde ağır bir şekilde oturuyor.

Bunun üzerine tişörtümü çıkarıyorum ve onlara katılmak için spreyn altına girmekte tereddüt etmiyorum.

Su damlacıkları Mattius'un uzun kirpiklerinde toplanıyor ve onları savururken gözleri sonunda kapalı kalıyor. Max onu dikkatlice kollarıma bırakıyor; torunum yerinde kalıyor.

"Artık orada sıkışıp kaldın, *Nonnu*," diyor Max işaret ederek, ama ben sadece başımı sallayarak onaylıyorum. "Sorun değil." Mattius'un minik vücudu hafif ve yumuşak, benim kaslı ve sert vücudumla kıyaslandığında çok farklı. I

Kollarımdaki savunmasız çocuğa bakıyorum. Onun yüzünde oğullarımın ve kendimin versiyonlarını görüyorum. Merhum eşimin hayaletini görüyorum.

Oğullarım da bir zamanlar bu kadar savunmasız mıydı? Sanırım öyleydiler.

Max havuzda karısına katılmak için benden ayrılıyor ama kardeşi Bronson'ı suya itmeden önce değil.

Sıçrama kahkaha getirir.

Bronson'ın karısı Shoshanna, askıda taşıdığı oğlu Darius ve peşlerinden gelen diğer oğlu Stone ile bana doğru yürürken, "Şu haline bak," diyor. Stone'un yaramazlık yaptığı yanaklarındaki sırtıştan ve pastadan belli oluyor. Tüm torunlarım arasında en cesurunun o olduğuna inanıyorum. Ama iki ay arayla doğan dört torunum var, hangi kişiliklerin ortaya çıkacağını göreceğiz. Onlara daha yakın olma, onları tanıma şansı içime sıcak bir akım gönderiyor.

Onlar için daha iyi olacağım.

"*Nonnu*, kek yedim, Fawn, bir tane yaptım," diye bağılıyor, kucağımda uyuyan çocuğu çok az düşünerek; yeni yürümeye başlayan bir çocuğun varsayılan sesi böyle, farkına vardım.

"Şşşt," diyorum, ses tonumla Stone'u korkutmamak için alçak sesle - zaman zaman bir orman yangını gibi. Tutkulu. Bana en küçük çocuğum Xander'ı hatırlatıyor. "Mattius uyuyor, *değil* mi? Pastaya bensiz mi başladın oğlum?"

Shoshanna başını sallıyor. "Ellerini doğruca Fawn'ın bizim için pişirdiği pandispanyanın içine

soktu. K    k fondan     lyelerden birinin kafasını yedi! Kendimi   ok k  t   hissediyorum. Neyse ki k  pekler i  eride fayansları yalayarak temizliyor." Alt dudağını ısırıyor. "Sence     l  r m  ?"

"Ben olsam Fawn i  in endi  elenmezdim." Sesimi derin ve sessiz tutuyorum, ileri geri sallanıyorum

torunumu uyutma içgüdü. "O kızı rahatsız etmek için mahvolmuş bir pasta ve birkaç kırıntıdan daha fazlası gerekecek."

Shoshanna başını sallıyor. "Bu doğru." Bir an bana baktı. "Benim oğlanları da istiyor musun?"

Ben cevap veremedim torunumu bez taşıyıcısından çıkarıp fayansların üzerine koyuyor ve ayaklarımın etrafındaki su birikintilerine sıçratıyor.

Sonra kot şortunu ve gömleğini çekiştirerek çıkarıyor, ayakkabılarını çimlere fırlatıyor ve parıldayan mavi suda kocasına ve diğerlerine katılıyor.

Stone, Darius'un yanına oturdu ve şimdi üç torunuma ben bakıyorum.

Aileme bakıyorum.

Havuzda, Cassidy Max'e sarılmış durumda. Bizi yolumuzdan alıkoyan ve Aile mirasının dışında bir hayat için bize umut veren genç balerin kız o. Bize Kelly'yi verdi.

İki Kasap kardeşi büyümekten yorgun düşmüş genç Fawn, şezlongda bir melek gibi uyuyor; o hepimizi birbirimize bağlayan son parça.

Ve Shoshanna, o kızı hayatının çoğunda tanırım. Bronson'ımın çocukluk kız arkadaşıydı. Asla bırakmadığı biri. Bir kadına bu tür bir bağlılığı anlarım. Ben de bir kez ve sonsuza dek sevdim. Hatta asla aşık olamayacağımı bildiğim bir kadınla evlenecek kadar ileri gittim.

*Senin yerini almak istemedim,
Maddie. Bu yüzden seilmeyen bir
kadınla evlendim.*

Gözlerim arka bahçede geziniyor, oğullarımın her birini eşleriyle birlikte görüyorum. Göğsüm o kadar güçlü bir duyguyla sıkışıyor ki, içim içimi yiyor.

Bronson: benim vahşi oğlum. Babama çok benziyor. Max: benim karbon kopyam. Ve Clay: Rahmetli Don'umuz Jimmy'ye benden daha çok benziyor, üzücü yönleri var ama kalbi için.

Oğullarım.

Adamlarım.

Kasap adamlarım.

xander amca'dan

I LOVE MY
NEW
NEPHEWS!

WISH YOU WERE
GLAMPING WITH US!

İnceleme zamanı. . .

BİRİNİN SIZE YORUM BIRAKMASINI NASIL SAĞLARSINIZ?

Onlardan bunu istiyorsun.
Lütfen bana bir yorum bırakın.

[Amazon](#)
[Goodreads](#)

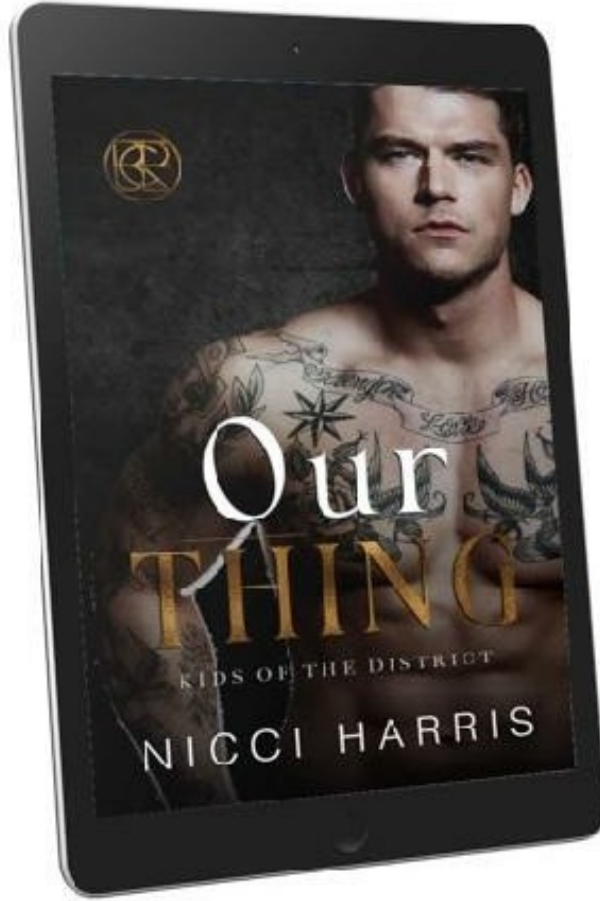
Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#)
Katıl [Bizi takip et.](#)

her şeyin başladığı yer...

Max ve Cassidy'nin hikayesi - birinci ve ikinci kitap.

Blurb:

Şehrin altın kızının kalbi karanlık bir yeraltı dünyasına düşer.

Hayatta iki şey istiyorum: akademimde lider balerin olmak-

Ve Max Butcher.

İri yarı, dövmeli bir boksör ve ünlü bir haydut. Ve benim ilk aşkım.

Onun için aptal küçük bir kız olabilirim, ama o beni her şekilde korumaya, sahiplenmeye ve sahiplenmeye niyetli - onun küçük saflık parçası.

Ama Max Butcher'da zırh gibi giydiği soğuk ve acımasız yüz ifadesinden daha fazlası var. Biliyorum; biz daha çocukken bir gün onun içindeki kırık çocuğu gördüm.

Bu yüzden, onunla birlikte gölgelerde dursam bile, insanlar incindikçe... *insanlar öldükçe*... Ailesinin yozlaşmış imparatorluğunun bir parçasından başka bir şey olmadığına inanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Max Butcher'ın içinde iyilik var ve onun sonsuza dek karanlıkta yaşamasına izin vermeyi reddediyorum.

[Kitap al](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.